

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

27. juni 1991 *

Oversigt

A — Sagens baggrund	II-415
B — Retsforhandlinger	II-420
C — Sagsøgerens annullationspåstande	II-423
1. Påstanden om annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens ansøgning om stillingen i meddelelse om ledig stilling CJ 41/88	II-424
a) Formaliteten	II-424
aa) Den administrative procedure	II-424
bb) Retlig interesse	II-424
b) Anbringenderne til støtte for påstanden	II-426
aa) Anbringendet om overtrædelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, og af ligebehandlingsprincippet	II-427
bb) Anbringendet om overtrædelse af vedtægtens artikel 45, stk. 2	II-431
cc) Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af vedtægtens artikel 7 og 29	II-433
dd) Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning	II-437
2. Påstanden om annullation af foranstaltningerne i forbindelse med udvælgelsesprøve CJ 32/88	II-441
a) Formaliteten	II-441
b) Anbringenderne til støtte for påstanden	II-444

* Processprog: spansk.

aa) Irrelevante anbringender	II-444
bb) Anbringendet om sammensætningen af udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve CJ 32/88	II-446
cc) De to anbringender om, at udvælgelseskomitéen ved valget af tekster til prøverne ved udvælgelsesprøve CJ 32/88 begik magtfordrejning og en »alvorlig fejl«.....	II-450
dd) Afgørelsens begrundelse	II-456
3. Påstanden om annullation af udnævnelserne på grundlag af udvælgelsesprøve CJ 32/88	II-458
D — Erstatningspåstandene	II-458
1. Påstanden om »at ansættelsesmyndigheden tilpligtes at anerkende, at den uden føje henviste sagsøgeren til at deltage i udvælgelsesprøve« CJ 32/88	II-458
a) Formaliteten	II-458
b) Realiteten	II-460
2. Påstanden om at udnævne sagsøgeren til juridisk sprogrevisor med tilbagevirkende gyldighed fra 1. september 1988	II-461
3. Påstanden om betaling af lønforskellen	II-462
a) Formaliteten	II-462
b) Realiteten	II-462
4. Påstanden om betaling af én ECU som symbolsk erstatning for tort	II-464
a) Formaliteten	II-464
b) Realiteten	II-465
E — Sagens omkostninger	II-466

I sag T-156/89,

Íñigo Valverde Mordt, tidligere tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, nu tjenestemand ved Europa-Parlamentet, med bopæl i Luxembourg, ved advokat María Luisa González García-Pando, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos sagsøgeren, 75, avenue Pasteur,

sagsøger,

mod

De Europæiske Fællesskabers Domstol ved kontorchef Francis Hubeau, som befuldmægtiget, bistået af advokat Santiago Muñoz Machado, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg på Domstolen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om, *at* det stiltiende afslag på at forfremme sagsøgeren til en stilling som juridisk sprogrevisor annulleres, *at* Domstolen tilpligtes at forfremme ham til en sådan stilling, *at* udvælgelsesprøve CJ 32/88 og en række afgørelser, der er truffet som led i nævnte udvælgelsesprøve, annulleres, samt om, *at* sagsøgeren tilkendes erstatning for den økonomiske og ideelle skade, han angiveligt har lidt,

har

RET TEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne H. Kirschner og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 5. december 1990,

afsagt følgende

Dom

A — Sagens baggrund

- 1 Med henblik på oprettelsen af den spanske oversættelsesafdeling i anledning af Spaniens tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber afholdt De Europæiske Fællesskabers Domstol (herefter benævnt »Domstolen«) to generelle udvælgelsesprøver på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver. Udvalgsprøve CJ 12/85 vedrørte ansættelse af juridiske sprogeksperter i lønklasse LA 6, mens udvalgsprøve CJ 11/85 vedrørte oprettelsen af en reserveliste for juridiske sprogrevisorer i stillingsgruppe LA 5/4.
- 2 Sagsøgeren deltog i begge udvælgelsesprøver. Han bestod prøverne i udvælgelsesprøve CJ 12/85, men ikke de skriftlige prøver i udvælgelsesprøve CJ 11/85. Under den mundtlige prøve i udvælgelsesprøve CJ 12/85 i maj 1986 sagde udvælgelseskomitéens formand, Kögler, som på daværende tidspunkt var direktør for Oversættelsesdirektoratet, til sagsøgeren, at han hurtigt kunne forfremmes til en højere stillingsgruppe (LA 5), hvis han snarest blev ansat. Sagsøgeren tiltrådte den 16. september 1986 tjenesten som juridisk sprog ekspert på prøve. I udnævnelsen blev han indplaceret på tredje løntrin i lønklasse LA 6. Oprykning til næste løntrin var fastsat til 1. september 1988. Efter at der var afgivet en særdeles god udtalelse ved prøvetidens udløb, blev sagsøgeren fastansat som tjenestemand fra den 16. juni 1987.
- 3 Da et tilstrækkeligt antal ansøgere til at besætte alle de ledige stillinger som juridisk sprogrevisor i den spanske oversættelsesafdeling ikke bestod udvalgsprøve CJ 11/85, blev der indledt en udvalgsprocedure med henblik på at bringe en række personer i forslag over for ansættelsesmyndigheden, således at denne i medfør af artikel 7, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) kunne pålægge tre juridiske sprogeksperter midlertidigt at gøre tjeneste i stillinger som juridiske sprogrevisorer. Denne uformelle procedure, som i overensstemmelse med Oversættelsesdirektoratets direktørs anvisninger blev iværksat af den fungerende kontorchef for den spanske oversættelsesafdeling, Elizalde, havde to faser.
- 4 Under den første fase blev kandidaternes fortjenester bedømt på grundlag af visse kriterier, dels deres kvalifikationsbeviser og erfaring fra tidligere, dels de fastan-

satte revisorers og den fungerende kontorchefts bedømmelse af deres arbejde. Kandidaterne blev gjort bekendt med kriterierne i et notat af 11. november 1986 fra den fungerende kontorchef, som blev omdelt til de juridiske sprogeksperter i afdelingen med opfordring til dem om at ansøge om midlertidigt at gøre tjeneste som revisor. Det anførtes i notatet, at den midlertidige udnævnelse »kunne blive permanent ved forfremmelse ved udløbet af de i vedtægten fastsatte to år«. Den fungerende kontorchef sendte den 29. januar 1987 Oversættelsesdirektoratets direktør et memorandum, hvori han foreslog direktøren de personer, som var udvalgt efter de ovennævnte kriterier, deriblandt sagsøgeren, som var på førstepladsen. Forslaget blev dog ikke taget til følge.

- 5 Derimod blev der indledt en anden fase, hvorunder de kandidater, den fungerende kontorchef havde udpeget, som en del af deres arbejde udførte sprogrevision. De fastansatte revisorer og den fungerende kontorchef kontrollerede og bedømte dette arbejde i omkring fire måneder. Da denne anden fase var slut, optrådte sagsøgerens navn igen på førstepladsen på listen over de kandidater, som den fungerende kontorchef indstillede til midlertidigt at gøre tjeneste som juridisk sprogrevisor. Sagsøgeren blev ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 7. august 1987 pålagt midlertidigt at gøre tjeneste i en stilling som juridisk sprogrevisor med virkning fra 1. juli 1987.
- 6 Domstolen havde i mellemtiden den 27. maj 1987 offentliggjort en tredje meddelelse om udvælgelsesprøve, som vedrørte den interne udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser CJ 24/86, der blev afholdt med henblik på ansættelse af en kontorchef for den spanske oversættelsesafdeling. I september 1987 blev sagsøgeren opført på den reserveliste, som blev opstillet efter udvælgelsesprøvens afholdelse. Ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøve var denne liste gyldig et år fra dens oprettelse med mulighed for forlængelse.
- 7 På samme tid blev også meddelelsen om ledig stilling CJ 66/87 offentliggjort, hvoraf det fremgik, at der var tre ledige stillinger som spansksprogede juridiske sprogrevisorer. Sagsøgeren ansøgte den 2. september 1987 om en af disse stillinger.
- 8 Sagsøgeren havde den 18. marts 1988 en samtale med den nye chef for den spanske oversættelsesafdeling, Cervera, hvorunder sagsøgeren fremførte, at det var

nødvendigt at træffe en afgørelse med hensyn til disse ledige stillinger, før de midlertidige revisorers periode udløb, hvilket i henhold til vedtægtens artikel 7, stk. 2, ville ske den 1. juli samme år. Nogle dage senere fik han det svar, at der ville blive afholdt en udvælgelsesprøve for at besætte de nævnte ledige stillinger, uden at det blev angivet, om der ville være tale om en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser eller en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver. Den midlertidige periode udløb imidlertid, uden at en meddelelse om udvælgelsesprøve blev offentliggjort. Sagsøgeren fortsatte imidlertid med at arbejde som revisor og oppebar derfor det i vedtægtens artikel 7 hjemlede udligningstillæg.

9 Sagsøgeren sendte den 17. juni 1988 et notat til Oversættelsesdirektoratets nye direktør, Fell, hvori han bad denne om at henvende sig til ansættelsesmyndigheden, for at hans ansøgning kunne blive imødekommet. Oversættelsesdirektoratets direktør svarede ham den 4. juli 1988, at han ikke kunne foreslå ham udnævnt til juridisk sprogrevisor. Han henviste dels til, at sagsøgeren ikke havde den anciennitet, som er nødvendig i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, for at blive forfremmet, dels til det forhold, at han havde bestået den udvælgelsesprøve, som var afholdt for at ansætte en kontorchef i lønklasse LA 3, ikke fritog ham fra at skulle deltage i en udvælgelsesprøve, før han kunne udnævnes til juridisk sprogrevisor.

10 Sagsøgeren steg den 1. september 1988 til fjerde løntrin i lønklasse LA 6. Kort tid efter blev meddelelse om ledig stilling CJ 41/88 vedrørende en fjerde stilling som spansksproget juridisk sprogrevisor offentliggjort. I meddelelsens punkt IV opfordredes interesserede tjenestemænd, som kunne forflyttes eller forfremmes, til at indgive ansøgning. Ifølge meddelelsens punkt V kunne Domstolens øvrige tjenestemænd og ansatte indgive ansøgning om stillingen. Sagsøgeren sendte den 28. oktober 1988 et notat til kontorchefen for Domstolens Personaleafdeling, som blev registreret i afdelingen den 3. november. Det hed heri:

»Under henvisning til meddelelsen om ledig stilling tillader jeg mig hermed at ansøge om stillingen som spansksproget juridisk sprogrevisor.«

11 Inden Domstolen afholdt en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af spansksprogede juridiske sprogrevisorer, hørte den i overensstemmelse med ved-

tægtens bilag III's artikel 1, stk. 1, det paritetiske samarbejdsudvalg. Udvalget gik i sin udtalelse af 3. august 1988 ikke ind for at afholde en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver og henstillede til ansættelsesmyndigheden, at den undersøgte muligheden for at besætte revisorstillingerne ved forfremmelse. Domstolen offentliggjorde imidlertid den 25. oktober 1988 en meddelelse om intern udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver CJ 32/88. Det fremgik af meddelelsen om udvælgelsesprøve, at der skulle oversættes »juridiske tekster« ved de skriftlige prøver.

- 12 Udvalgelseskomitéen for denne udvælgelsesprøve havde som medlemmer Oversættelsesdirektoratets direktør Fell, hvis modersmål er tysk, den spanske oversættelsesafdelings kontorchef Cervera, og Dastis, som var referendar for et af Domstolens medlemmer, havde spansk som modersmål og var udpeget af personaleudvalget.

- 13 Sagsøgeren indgav ansøgning til udvælgelsesprøven den 24. november 1988. Domstolens Personaleafdeling sendte udvalgelseskomitéens formand listen over ansøgere til udvælgelsesprøven ved notat af 29. november 1988. Udvalgelseskomitéen gav den 7. december 1988 alle ansøgerne adgang til de skriftlige prøver, som fandt sted den 14. december 1988. Blandt de obligatoriske prøver var oversættelse til spansk af en fransk tekst, som vedrørte en særlig form for håndpantsætning og dennes virkninger.

- 14 Den 16. december 1988 sendte administrationen udvalgelseskomitéens formand ansøgernes oversættelser i anonym form, idet ansøgerne kun var betegnet med et nummer. Udvalgelseskomitéen tildelte sagsøgeren, hvis nummer var 50, karakteren 12 point af 20 mulige for oversættelsen fra fransk og ved anvendelse af de i meddelelsen om udvælgelsesprøve fastsatte kvotienter et samlet antal point på 95 for de skriftlige prøver. Da sagsøgeren derved havde opnået det mindste antal point, som krævedes, fik han adgang til at deltage i den mundtlige prøve. Ved dennes afslutning fik han tildelt 124 point for samtlige obligatoriske prøver, dvs. 62 % af det maksimale antal point, som kunne opnås ved prøverne. Ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøven ville kun ansøgere, som havde opnået mindst 65 % af pointene for samtlige obligatoriske prøver, blive opført på reservelisten. Ved notat af 2. februar 1989 fra den sagsøgte institutions personaleafdeling blev sagsøgeren underrettet om, at »udvalgelseskomitéen kan ikke opføre Dem på reservelisten som følge af de resultater, De har opnået ved prøverne«. Tre ansøgere var optaget på listen.

- 15 Sagsøgeren indgav den 28. februar 1989 en klage, bl.a. over udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at opføre ham på egnethedslisten. Idet han indledningsvis understregede fordelene ved udvælgelsesproceduren for midlertidige revisorer, anførte han, at ansættelsesmyndigheden ved flere lejligheder havde anerkendt hans arbejde, bl.a. ved fortsat at udbetale ham det dertil hørende udligningstillæg efter udløbet af den i vedtægten tilladte periode på ét år for midlertidig tjeneste. Under henvisning til princippet »non bis in idem« og argumentet om, at »den, som kan mere, kan mindre«, anførte han, at han havde ret til at blive udnævnt til juridisk sprogrevisor uden at skulle bestå en ny udvælgelsesprøve, på grund af at han var opført på den efter udvælgelsesprøve CJ 24/86 oprettede reserveliste (kontorchef for den spanske oversættelsesafdeling). Han understregede også, at der manglede en udtrykkelig begrundelse med hensyn til vurderingen af de evner, han i øvrigt havde godtgjort at være i besiddelse af.
- 16 Han kritiserede desuden selve afgørelsen om at afholde en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver med den begrundelse, at man ved denne procedure med henblik på vurderingen af hans egnethed som revisor tillagde ca. 10 siders arbejde større betydning end hele det arbejde, han havde udført i næsten to år. Han understregede, at det paritetiske samarbejdsudvalg i dette tilfælde var gået ind for afholdelsen af en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser. Sagsøgeren anførte også, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning var tilsidesat i forhold til ham. Desuden kritiserede han sammensætningen af udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve CJ 32/88 samt valget af tekster til de skriftlige opgaver ved udvælgelsesprøven. Endelig gjorde sagsøgeren gældende, at udvælgelseskomitéens afgørelse var behæftet med magtfordrejning.
- 17 Sagsøgeren forlangte, at ansættelsesmyndigheden dels skulle anerkende, at den uden føje henviste ham til at deltage i udvælgelsesprøve CJ 32/88, dels skulle udnævne ham til juridisk sprogrevisor. Subsidiært krævede han annullation af omhandlede udvælgelsesprøve og afholdelse af en ny udvælgelsesprøve med samme formål alene på grundlag af kvalifikationsbeviser og, mere subsidiært, annullation af ovennævnte udvælgelsesprøve og afholdelse af en ny udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, men med en udvælgelseskomité sammensat af tjenestemænd fra de øvrige institutioners sprogtjeneste, som kunne sikre upartiskhed og objektivitet samt foretage en kompetent bedømmelse af det »fuldstændige kendskab til det spanske sprog«, som krævedes af ansøgerne.
- 18 Den 16. marts 1989 blev sagsøgeren underrettet om, at ansættelsesmyndigheden havde besluttet at udnævne de tre beståede ansøgere ved udvælgelsesprøven, som

var tjenestemænd i den spanske oversættelsesafdeling, i tre af de fire ledige stillinger som juridiske sprogrevisorer og at lade hans periode som midlertidig juridisk sprogrevisor ophøre med virkning fra 28. februar 1989. Sagsøgeren indgav den 17. marts 1989 en klage nr. 2, der vedrørte disse tre udnævnelser. Han anførte, at udnævnelserne var sket på grundlag af en egnethedsliste, som var oprettet på grundlag af en udvælgelsesprøve, der ikke var forskriftsmæssig, hvorfor de var ugyldige i samme omfang som den omhandlede udvælgelsesprøve. Endvidere gjorde han gældende, at han selv havde ansøgt om forfremmelse, at han havde en større anciennitet end to af de udnævnte personer, og at hans objektive fortjenester var mindst de samme som alle tre personers. Han forlangte principalt at blive udnævnt til juridisk sprogrevisor på samme betingelser og måde som de tre beståede ansøgere og subsidiært, at deres udnævnelser annulleredes.

- 19 Domstolens præsident underrettede ved skrivelse af 18. august 1989 sagsøgeren om, at Domstolens Administrative Udvalg på sit møde den 16. juni 1989 havde besluttet at afvise klagerne. Det hed i skrivelsen, at udvalget, som havde forståelse for sagsøgerens skuffelse, havde forkastet argumentet om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning med den begrundelse, at da varigheden af den midlertidige periode i princippet var begrænset til ét år, kunne ansættelsesmyndigheden kun via afholdelse af en udvælgelsesprøve i rette tid strukturere den spanske oversættelsesafdeling, hvorfor ansættelsesmyndigheden i tjeneestens interesse havde besluttet at opslå et vist antal stillinger som juridiske sprogrevisorer ledige i afdelingen. Med hensyn til de øvrige klagepunkter fremgik det af skrivelsen, at Det Administrative Udvalg også havde forkastet dem, da det fandt, at udvælgelseskomitéen havde været hensigtsmæssigt sammensat, og at den ikke havde overskredet grænserne for sit skøn ved de valgte tekster til prøverne.
- 20 Sagsøgeren blev overflyttet til Europa-Parlamentet med virkning fra den 1. januar 1990. Det fremgår af hans personlige aktmappe, at han i den forbindelse bevarede sin indplacering i lønklasse og på løntrin.

B — Retsforhandlinger

- 21 Valverde's stævning blev registreret på Rettens Justitskontor den 17. november 1989. Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt.

- 22 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Efter anmodning fra Retten har sagsøgte fremlagt sagsmappen for udvælgelsesprøve CJ 32/88 — bortset fra ansøgernes opgaver — teksten til meddelelse om ledig stilling CJ 41/88, samt en kopi af notatet af 2. februar 1989, hvori sagsøgeren blev underrettet om, at han ikke var opført på udvælgelsesprøvens egnedsliste. Sagsøgerens repræsentant under den mundtlige forhandling, advokat Figueroa Cuenca, Madrid, har på Justitskontoret gennemgået disse dokumenter.
- 23 Parterne afgav mundtlige indlæg i retsmødet den 5. december 1990. Under retsmødet blev Retten gjort bekendt med det antal point, sagsøgeren havde opnået ved prøverne i udvælgelsesprøve CJ 32/88, jf. nærmere herom ovenfor, og sagsøgerens repræsentant fremsatte sine bemærkninger hertil. På Rettens anmodning tog parterne stilling til den i udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren på egnedslisten for udvælgelsesprøve CJ 32/88 givne begrundelse, således som denne blev meddelt ham ved det nævnte notat af 2. februar 1989. Formanden erklærede den mundtlige forhandling for tilendebragt med afslutningen af retsmødet.
- 24 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Sagen antages til realitetsbehandling.
 - Den af ansættelsesmyndigheden ved Domstolen truffne afgørelse af 19. juli 1989, der blev meddelt sagsøgeren den 18. august 1989, og hvorved hans klage af 28. februar 1989, suppleret med klage af 17. marts 1989, blev afvist, annulleres; følgelig
 - tilpligtes ansættelsesmyndigheden at anerkende, at den uden føje henviste sagsøgeren til at deltage i den interne udvælgelsesprøve CJ 32/88 angående »juridiske sprogrevisorer«, og den tilpligtes følgelig at udnævne sagsøgeren til juridisk sprogrevisor med tilbagevirkende gyldighed fra 1. september 1988

- annulleres samtlige foranstaltninger i forbindelse med udvælgelsesprøve CJ 32/88 såvel som de udnævnelser til tjenestemænd, der er foretaget på grundlag heraf
- tilpligtes Domstolen at betale det forskelsbeløb i løn, som sagsøgeren er blevet forholdt fra det tidspunkt, da han ikke længere gjorde midlertidig tjeneste som juridisk sprogrevisor, indtil hans endelige, formelige udnævnelse som juridisk sprogrevisor får virkning.
- Domstolen tilpligtes at betale én ECU som symbolsk erstatning for den sagsøgeren påførte tort.
- Domstolen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagsøgerens.

25 Domstolen har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises, bortset fra erstatningspåstanden.
- Under alle omstændigheder afvises:
 - kravet om, at ansættelsesmyndigheden tilpligtes at anerkende, at den uden føje henviste sagsøgeren til at deltage i den interne udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver CJ 32/88 angående »juridiske sprogrevisorer«
 - kravet om, at ansættelsesmyndigheden tilpligtes at udnævne sagsøgeren til juridisk sprogrevisor med tilbagevirkende gyldighed fra 1. september 1988
 - og kravet om annullation af samtlige foranstaltninger i forbindelse med udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver CJ 32/88 såvel som de udnævnelser til tjenestemænd, der er foretaget på grundlag heraf.

— I øvrigt frifindes sagsøgte.

— Spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter gældende regler.

C — Sagsøgerens annullationspåstande

- 26 Blandt sagsøgerens syv påstande indeholder to, nemlig den anden og fjerde, krav om annulation. Med hensyn til kravet om annulation af afgørelsen, hvorved sagsøgerens klager af 28. februar og 17. marts 1989 blev afvist, bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis medfører et søgsmål, selv om det formelt er rettet mod afvisningen af en tjenestemand's klage, at Retten også må prøve den akt, der indeholder det klagepunkt, som har været genstand for klagen (jf. f.eks. Domstolens dom af 21.11.1989, forenede sager C-41/88 og C-178/88, Becker og Starquit mod Parlamentet, Sml. s. 3807). Ved at fremsætte krav om udnævnelse til juridisk sprogrevisor i de to klager har sagsøgeren anfægtet afslaget på hans ansøgning om den stilling, som blev opslået ved meddelelse om ledig stilling CJ 41/88. Denne sag vedrører derfor først og fremmest denne afgørelse. Den fjerde påstand indeholder to krav om annulation, som også fremgår af sagsøgerens klager, og som henholdsvis vedrører gennemførelsen af udvælgelsesprøve CJ 32/88 og de udnævnelser, der blev foretaget på grundlag heraf.
- 27 Til støtte for sine tre krav om annulation har sagsøgeren fremsat otte anbringender. For det første tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og overtrædelse af vedtægtens artikel 7 og 29. For det andet tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. For det tredje og fjerde overtrædelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1 og 2. For det femte overtrædelse af Rådets direktiv (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3517/85 af 12. december 1985. For det sjette overtrædelse af artikel 3, tredje afsnit, i vedtægtens bilag III. For det syvende magtfordrejning og endelig for det ottende, at udvælgelseskomitéen har begået en »alvorlig fejl« med valget af teksterne til de skriftlige prøver. Det påhviler i øvrigt Retten *ex officio* at efterprøve begrundelsen for udvælgelseskomitéens afslag på at opføre sagsøgeren på den egnethedsliste, som blev oprettet på grundlag af udvælgelsesprøve CJ 32/88.

1. *Påstanden om annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens ansøgning om stillingen i meddelelse om ledig stilling CJ 41/88*

a) *Formaliteten*

aa) *Den administrative procedure*

- 28 Det bemærkes, at sagsøgeren ved at ansøge om den i meddelelse om ledig stilling CJ 41/88 omhandlede stilling forelagde en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Det notat, hvorved sagsøgeren indgav sin ansøgning, gælder herefter som ansøgning efter betydningen i vedtægtens artikel 90, stk. 1, uden at det i den forbindelse kræves, at notatet udtrykkeligt henviser til den omhandlede bestemmelse (jf. Domstolens dom af 17.12.1981, sag 178/80, Bellardi-Ricci mod Kommissionen, Sml. s. 3187, på s. 3199).
- 29 Sagsøgerens ansøgning, som blev registreret på Domstolens Personaleafdeling den 3. november 1988, blev ikke afvist ved afgørelsen om at afholde udvælgelsesprøve CJ 32/88, idet denne afgørelse ikke henviste til eventuelle ansøgninger om forfremmelse. Følgelig skete afslaget kun stiltiende ved udløbet af fristen på tre måneder i vedtægtens artikel 90, stk. 1, dvs. den 3. marts 1989. Det følger heraf, at den klage, som sagsøgeren havde indbragt den 28. februar 1989, bl.a. over det stiltiende afslag på hans ansøgning om forfremmelse, var for tidligt indbragt.
- 30 Sagsøgeren indbragte imidlertid den 17. marts 1989 endnu en klage, hvori han gjorde gældende, at han »kunne forfremmes«, og hvori han i det væsentlige ansøgte om, at ansættelsesmyndigheden ændrede sin stiltiende afgørelse om ikke at forfremme ham. Selv om denne anden klage først og fremmest vedrørte de udnævnelser af andre tjenestemænd, der var foretaget på grundlag af udvælgelsesprøve CJ 32/88, henviste den dog udtrykkeligt til den første klage og omfattede dermed også det stiltiende afslag på sagsøgerens ansøgning om stillingen som juridisk sprogrevisor. Denne klage blev udtrykkeligt afvist ved Domstolens Administrative Udvalgs afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren den 18. august 1989.
- 31 Det følger heraf, at en administrativ procedure som foreskrevet i vedtægtens artikel 90 blev gennemført forud for den her omhandlede annullationspåstand.

bb) Retlig interesse

- 32 Den sagsøgte institution er af den opfattelse, at sagsøgerens retlige interesse er »betragteligt svækket« som følge af hans overflytning til Europa-Parlamentet. Den har dog erkendt, at det fremgår af Domstolens praksis (dom af 10.6.1980, sag 155/78, frk. M. mod Kommissionen, Sml. s. 1797), at det forhold, at vedkommende er udnævnt til tjenestemand ved en anden institution efter at have anlagt sag, ikke nødvendigvis udelukker, at der foreligger en sådan interesse. Ifølge Domstolen adskiller sagsøgerens situation sig dog fra den situation, som sagsøgeren i den nævnte sag var i, derved, at det daværende moment, som bestod i sagsøgerens ideelle interesse i, at ethvert spor af en erklæring om psykisk uegnethed fjernedes, ikke foreligger i denne sag. Domstolen har desuden anført, at det er vanskeligt at forestille sig, hvordan sagsøgeren, såfremt hans påstande måtte blive taget til følge, i sin aktuelle situation uden for Domstolen kunne udnævnes i en stilling i Domstolen, som han havde ønsket at opnå via en intern udvælgelsesprøve. Ifølge den sagsøgte institution er sagsøgerens retlige interesse dermed indskrænket til at kræve erstatning for det tab, han mener at have lidt.
- 33 Sagsøgeren har hertil anført, at man ikke kan tale om, at den retsundergivne i forbindelse med et sagsanlæg har større eller mindre retlig interesse. Ifølge sagsøgeren foreligger en sådan interesse, eller den foreligger ikke, og han har understreget, at den sagsøgte institution har anerkendt, at der foreligger en sådan interesse for sagsøgeren. Sagsøgeren har tilføjet, at han ikke stræbte efter at blive forfremmet via en intern udvælgelsesprøve, som efter hans opfattelse var ulovlig, men efter at blive forfremmet »som det overvældende flertal af de forudgående generationer af revisorer..., dvs. ved en regulær forfremmelse på grundlag af en regulær kontrol og bedømmelse af deres daglige arbejde«.
- 34 Retten bemærker, at det ikke kan udledes af Domstolens dom af 10. juni 1980, at der kræves en moralsk interesse, for at sagsøgeren efter sin overflytning til Europa-Parlamentet bevarer sin interesse i, at afslaget fra ansættelsesmyndigheden ved Domstolen på hans ansøgning annulleres. I den nævnte sag tog Domstolen tillige stilling til argumentet om, at udnævnelsen ved en anden institution af en ansøger, som havde fået afslag fra den sagsøgte institution, medfører, at ansøgeren mister sin retlige interesse, når der gives ham mulighed for en overflytning og således mulighed for, at han kan opnå den samme stilling, som han ville have haft, såfremt hans ansøgning var blevet imødekommet. Domstolen fandt, at denne hypotetiske mulighed ikke var et tilstrækkeligt grundlag for at afvise den retlige interesse. Denne argumentation bør i endnu højere grad finde anvendelse i denne sag, hvor man ikke kan anse sagsøgerens overflytning til Parlamentet, hvor vedkommende bevarede sin indplacering i lønklasse LA 6, for at have bragt ham i en

stilling, som svarer til den, hvori han ville have befundet sig, såfremt han ved Domstolen var blevet udnævnt til juridisk sprogrevisor i lønklasse LA5. Det tilføjes, at det samme gælder, såfremt sagsøgeren i Parlamentet i mellemtiden var blevet forfremmet til lønklasse LA 5 (jf. Domstolens dom af 17.1.1989, sag 293/87, Vainker mod Parlamentet, s. 23, på s. 39).

35 Med hensyn til argumentet om, at sagsøgeren ikke har retlig interesse i en annullation, fordi det efter hans overflytning til Parlamentet var blevet umuligt i henhold til EØF-Traktatens artikel 176 at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger, bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis kan en tjenestemand faktisk kun anlægge sag i medfør af vedtægtens artikel 90 og 91 til prøvelse af en af ansættelsesmyndigheden truffet afgørelse, såfremt han har en personlig interesse i den anfægtede akts annullation (jf. f.eks. Domstolens dom af 29.10.1975, forenede sager 81/74-88/74, Marengo mod Kommissionen, Sml. s. 1247, på s. 1255). Domstolen har nærmere bestemt udtalt, at en sagsøger ikke har en retlig interesse i, at udnævnelsen af en anden ansøger til en stilling, som han ikke selv kommer i betragtning til, annulleres (jf. f.eks. Domstolens dom af 10.3.1989, sag 126/87, Del Plato mod Kommissionen, Sml. s. 643, på s. 665, og af 30.5.1984, sag 111/83, Picciolo mod Parlamentet, Sml. s. 2323, på s. 2340).

36 I nærværende sag må der imidlertid tages hensyn til, at sagsøgeren, som stadig er tjenestemand ved Fællesskaberne, bevarer muligheden for at blive udnævnt i en stilling i Domstolen ved hjælp af en overflytning i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c). Under henvisning hertil finder Retten, at det ville være en for restriktiv fortolkning af EØF-Traktatens artikel 176 at anse sagsøgerens overflytning til Parlamentet for uden videre at gøre det umuligt at gennemføre de til en annullationsdoms opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Det må derfor fastslås, at sagsøgerens retlige interesse ikke er påvirket af hans overflytning til Parlamentet. Retten må derfor på dette punkt fastslå, at der intet er til hinder for at antage denne påstand til realitetsbehandling.

b) *Anbringenderne til støtte for påstanden*

37 Blandt de af sagsøgeren påberåbte otte anbringender vedrører fire kun spørgsmålet om den forskriftsmæssige gennemførelse af udvælgelsesprøve CJ 32/88 og er derfor ikke relevante for bedømmelsen af, hvorvidt den her omhandlede påstand om annullation af afslaget på at forfremme sagsøgeren til en stilling som juridisk

sprogrevisor, uden at han skal bestå en udvælgelsesprøve med henblik herpå, kan tages til følge. Retten finder, at de fire anbringender til støtte for denne påstand skal bedømmes i følgende logiske rækkefølge: For det første anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, og af ligebehandlingsprincippet; for det andet anbringendet om overtrædelse af vedtægtens artikel 45, stk. 2; for det tredje anbringendet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningskik og af vedtægtens artikel 7 og 29; for det fjerde anbringendet om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

aa) Anbringendet om overtrædelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, og af ligebehandlingsprincippet

- 38 Sagsøgeren er af den opfattelse, at han i henhold til ovennævnte bestemmelse kunne være blevet forfremmet to år efter sin udnævnelse til tjenestemand på prøve, dvs. fra den 1. september 1988. Sagsøgeren har anført, at han ikke er enig i Domstolens praksis (dom af 13.12.1984, forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos mod Domstolen, Sml. s. 4149, på s. 4163, og kendelse af 7.10.1987, sag 248/86, Brüggemann mod ØSU, Sml. s. 3963, på s. 3966), hvorefter fristen på to år i vedtægtens artikel 45, stk. 1, begynder at løbe fra tjenstemandens fastansættelse. For det første søger sagsøgeren at godtgøre sit synspunkt ved en grammatisk og sproglig analyse af fem af de sproglige versioner af artikel 45, stk. 1. Han udleder af placeringen af sætningsleddet »a partir de su nombramiento definitivo« (regnet fra tidspunktet for deres fastansættelse) i den spanske version og tilsvarende i den italienske version, at denne bestemmelse kun vedrører tjenstemænd, der er placeret i første lønklasse inden for deres tjenstegruppe eller kategori. Han har anført, at denne betydning fremgår med en særlig klarhed af den engelske og den tyske version af samme artikel.

- 39 For det andet er sagsøgeren på baggrund af en formålsfortolkning af artikel 45, stk. 1, af den opfattelse, at bestemmelsen har til formål at begunstige en tjenestemand, som indtræder i en fællesskabsinstitution i første lønklasse i sin kategori, idet han særlig bliver godskrevet nogle måneder. Han har anført, at en tjenestemand ansat i lønklasse A 7 eller LA 7 kun skal vente seks måneder efter afslutningen af prøvetiden på ni måneder for at kunne forfremmes, hvilket udgør en samlet anciennitet på femten måneder. Derimod skal en tjenestemand, som er ansat i en højere lønklasse, efter Domstolens fortolkning af denne bestemmelse i dom af 13. december 1984 (forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos, nævnt ovenfor) vente 33 måneder, dvs. atten måneder længere end førstnævnte. Sagsøgeren finder ikke denne forskel logisk og gør gældende, at der kun finder udnævnelser sted i løn-

klasserne A 6 eller LA 6, når der foreligger klar dokumentation for den omhandlede tjenestemands erfaring eller særlige kundskaber, således at det ikke kan gøres gældende over for hans argumentation, at det allerede udgør en tilstrækkelig fordel, at tjenestemanden kan begynde sin karriere i denne lønklasse.

- 40 Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at således som kapitel 3 i vedtægtens afsnit III er opbygget, følger artikel 45 umiddelbart efter artikel 44, ifølge hvilken enhver tjenestemand, når der er gået to år, opnår en automatisk forfremmelse inden for sin lønklasse, nemlig et højere løntrin. Heraf udleder sagsøgeren, at fristen på to år er den normale periode for et avancement. Han har anført, at det ikke er rimeligt, at en tjenestemand, som på grund af sin alder og større erfaring er blevet ansat i en højere lønklasse end første lønklasse, skal vente ni måneder længere, som netop er de måneder, hvorunder han har godtgjort sin duelighed, mens en anden tjenestemand, som er yngre og mindre erfaren, får godskrevet, hvad der også svarer til ni måneder i forhold til den ovennævnte normale periode.
- 41 Sagsøgeren er endelig af den opfattelse, at den fortolkning af vedtægtens artikel 45, stk. 1, som gøres gældende over for ham, er en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, når der sammenlignes med tjenestemændene ved visse institutioner. I Kommissionen og i Parlamentet antages fristen på to år i den omhandlede artikel således at løbe fra udnævnelsen til tjenestemand på prøve. Sagsøgeren har anmodet Retten om at indhente oplysninger fra de to institutioners administration med hensyn til deres praksis vedrørende anvendelsen af vedtægtens artikel 45, stk. 1. I samme forbindelse har han begæret, at Retten tilpligter Domstolens Personaleafdeling at fremlægge det originale mødereferat fra et møde mellem administrationscheferne vedrørende dette spørgsmål, hvoraf en kopi med et uddrag er vedlagt stævningen.
- 42 Den sagsøgte institution har under henvisning til Domstolens praksis fastholdt, at en tjenestemand for at kunne forfremmes skal have en minimumsanciennitet på to år fra fastansættelsen.
- 43 Domstolen har desuden i duplikken gjort gældende, at anbringendet er for sent fremsat. Da sagsøgeren i forbindelse med dette anbringende klager over, at ansæt-

telsesmyndigheden ikke forfremmede ham i anledning af hans ansøgning af 28. oktober 1988, hvorved han søgte om den stilling, som var opslået ledig ved meddelelse CJ 41/88, fremgår det ifølge sagsøgte allerede af en sammenligning af datoerne, at dette anbringende er for sent fremsat.

- 44 Med hensyn til spørgsmålet, om dette anbringende kan realitetsbehandles, har Retten ovenfor fastslået (præmis 30), at sagsøgeren rettidigt klagede over afslaget på at forfremme ham til den stilling, som var opslået ledig ved meddelelse CJ 41/88. I klagen af 17. marts 1989 påberåbte sagsøgeren sig ganske vist ikke udtrykkeligt en overtrædelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1. Det følger af Domstolens faste praksis, at i tjenestemandssager kan der for Domstolen dels kun nedlægges påstande, som har samme genstand som de i klagen anførte, dels kun fremsættes indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte. Disse indsigelser kan imidlertid for Domstolen uddybes ved fremførelse af anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som står i nøje forbindelse med den (jf. f.eks. Domstolens dom af 20.5.1987, sag 242/85, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2181, på s. 2196). Sagsøgeren har i sin klage gjort gældende, at han »kunne forfremmes«, og har i den forbindelse anført sin anciennitet. Han har derfor i klagen påberåbt sig en fortolkning af vedtægtens artikel 45, stk. 1, som er identisk med den, han senere har fremført i stævningen. Dette anbringende kan derfor antages til realitetsbehandling.
- 45 Med hensyn til spørgsmålet, om anbringendet kan tages til følge, har Retten først foretaget en indgående sproglig analyse af vedtægtens artikel 45, stk. 1. Gennemgangen har dog intet frembragt, som kan rejse tvivl om, at den fortolkning, Domstolen i sin praksis har givet bestemmelsen, er i overensstemmelse med ordlyden. Denne fortolkning, hvorefter den minimumsanciennitet, som kræves i vedtægten for at kunne forfremmes, beregnes fra tjenstemandens fastansættelse, uanset om han blev ansat i første lønklasse inden for sin tjenstegruppe eller kategori eller i en anden lønklasse (jf. dom af 13.12.1984, forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos, og kendelse af 7.10.1987, sag 248/86, Brüggemann, begge nævnt ovenfor), svarer nemlig bedre til ordlyden af vedtægtens artikel 45, stk. 1, end den modsatte fortolkning, som sagsøgeren har fremført. Sammenstillingen i én sætning af de anciennitetsperioder på seks måneder og to år, som tjenstemænd ansat i første lønklasse, henholdsvis andre tjenstemænd skal have, viser, at disse to perioder begyn-

der at løbe fra samme tidspunkt, dvs. fra tjenestemandens fastansættelse. Dette resultat ændres ikke ved en sammenligning af den omhandlede bestemmelse i de af sagsøgeren påberåbte forskellige sproglige versioner.

- 46 Med hensyn til formålet med vedtægtens artikel 45, stk. 1, viser den omhandlede sammenstilling også, at bestemmelsen har til formål at give tjenestemænd, der blev ansat i første lønklasse inden for deres tjenestegruppe eller kategori, et forspring på atten måneder i forhold til andre tjenestemænd med hensyn til at komme i betragtning til den første forfremmelse. Endvidere bemærkes, at vedtægtens artikel 44 kun vedrører den anciennitet, som kræves for automatisk at kunne stige et løntrin. I modsætning til det af sagsøgeren fremførte, fastsætter denne bestemmelse ikke en normal periode for advancement, som kan ændre reglerne i artikel 45 om den minimumsanciennitet, en tjenestemand skal have for at kunne forfremmes. Den er derfor ikke til hinder for, at vedtægten kræver, at en tjenestemand, der ved ansættelsen blev placeret i en højere lønklasse end i første lønklasse, skal have en anciennitet på to år regnet fra tidspunktet for fastansættelsen, før vedkommende kan forfremmes.
- 47 Det følger heraf, at sagsøgeren, som blev udnævnt til tjenestemand på prøve fra den 16. september 1986 og fastansat tjenestemand fra den 16. juni 1987, hverken kunne forfremmes fra den 1. september 1988 — den dato, han anfører som relevant, og hvor han steg til næste løntrin i sin lønklasse — eller fra den 16. september 1988, men fra den 16. juni 1989, hvor fristen på to år regnet fra hans fastansættelse udløb.
- 48 Sagsøgeren kan ikke under henvisning til ligebehandlingsprincippet anfægte denne anvendelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, på hans tilfælde. Selv hvis det lægges til grund, at andre institutioner har fortolket bestemmelsen således, at de har ment at kunne forfremme tjenestemænd, som kun har to års anciennitet fra datoen for deres udnævnelse til tjenestemænd på prøve, følger det dog af ovenstående, at en sådan praksis strider mod vedtægten. Sagsøgeren kan ikke til egen fordel påberåbe sig ulovligheder, der er begået til fordel for andre (jf. Domstolens dom af 4.7.1985, sag 134/84, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 2225, på s. 2233).

49 Herefter, og idet det findes uforholdent at foretage den af sagsøgeren begærede bevisoptagelse vedrørende den praksis, som følges af de andre institutioner, finder Retten, at anbringendet om en overtrædelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, er ubegrundet.

bb) Anbringendet om overtrædelse af vedtægtens artikel 45, stk. 2

50 Sagsøgeren har gjort gældende, at Domstolen i medfør af denne bestemmelse burde have udnævnt ham til juridisk sprogrevisor på grund af, at han var opført på den reserveliste, som var oprettet på grundlag af udvælgelsesprøve CJ 24/86 (kontorchef i den spanske oversættelsesafdeling). Han har anført, at det følger af en formålsfortolkning af vedtægtens artikel 45, stk. 2, hvis formål ifølge ham klart er at sikre, at ansøgerne er egnede til at besætte de ledige stillinger, at det er ulogisk, at en person, som i forbindelse med en udvælgelsesprøve er erklæret egnet til at bestride en LA 3-stilling, ikke skulle være egnet til at bestride en LA 5-stilling, som indebærer de samme arbejdsopgaver, bortset fra ledelsesopgaver. Til støtte for dette synspunkt har sagsøgeren fremført argumentet »den, som kan mere, kan mindre« og princippet »non bis in idem«. Han har anført, at ansættelsesmyndigheden har overtrådt vedtægtens artikel 45, stk. 2, ved et stiltiende afslag på hans ansøgning om en af de stillinger, som blev opslået ledige ved meddelelse CJ 66/87.

51 I replikken har han desuden gjort gældende, at det intetsteds står skrevet, at en udvælgelsesprøves virkninger er begrænset til de stillinger, udvælgelsesprøven er afholdt for at besætte. Han mener, at i lyset af den sagsøgte institutions opfattelse på dette punkt, kræves der en forklaring på, hvorfor der oprettedes en reserveliste for udvælgelsesprøve CJ 24/86, skønt der kun var tale om at besætte en enkelt stilling, som det havde været fuldt ud tilstrækkeligt at oprette en egnethedsliste for. Sagsøgeren har desuden anført, at den omstændighed, at udvælgelsesprøve CJ 24/86, som han bestod, var en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser, mens udvælgelsesprøve CJ 32/88 var en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, ikke har betydning, da der hverken i lovgivning eller retspraksis findes nogen støtte for, at en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver har større vægt end en udvælgelsesprøve alene på grundlag af kvalifikationsbeviser. Han har endelig anført, at Domstolens dom af 28. april 1983 (sag 143/82, Lipman mod Kommissionen, Sml. s. 1301, på s. 1311) intet har til fælles med den foreliggende sag. Ifølge dommen kan en ansøger i forbindelse med en udvælgelsesprøve ikke anfægte udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give ham adgang til prøverne under påberåbelse af adgangsbetingelserne til en anden udvælgelsesprøve, som afholdes af den samme institution for at besætte stillinger i samme stillingsgruppe, men som afholdes på andre betingelser og forfølger en anden målsætning. Ifølge sagsøgeren var den eneste forbindelse

mellem de i dommen af 28. april 1983 omhandlede udvælgelsesprøver, at de vedrørte stillinger i kategori A, men på forskellige områder, og for hver krævedes forskellige kvalifikationsbeviser. Han har understreget, at udvælgelsesprøverne i denne sag derimod har en meget snæver sammenhæng.

- 52 Den sagsøgte institution har gjort gældende, at en udvælgelsesprøves virkninger er begrænset til de stillinger, udvælgelsesprøven er afholdt for at besætte. Den har anført, at der er tale om et almindeligt princip, som er nødvendigt, for at ordningen med udvælgelsesprøver til besættelse af tjenestemandstillinger kan fungere. Desuden har den gjort gældende, at det ved en sådan ordning ville give anledning til kaos, hvis en udvælgelsesprøves resultater gjaldt uden tidsbegrænsning og påvirkede og forudbestemte resultatet af senere udvælgelsesprøver af andet indhold.
- 53 Den sagsøgte institution har desuden gjort gældende, at udvælgelsesprøve CJ 32/88 var en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, hvor sagsøgeren ikke bestod prøverne, mens udvælgelsesprøve CJ 24/86 var en »simpel udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser«. Den har anført, at denne forskel mellem de to udvælgelsesprøver forklarer, hvorfor sagsøgeren har bestået den ene, men ikke den anden. I duplikken har den præciseret, at den ikke har hævdet, at en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver har større vægt end en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser, men blot at der er tale om to forskellige udvælgelsesprocedurer, hvorfor resultaterne af udvælgelsesprøve CJ 24/86 ikke kan overføres på udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver CJ 32/88. Den har tilføjet, at det forhold, at sagsøgeren blev opført på reservelisten for udvælgelsesprøve CJ 24/86, måske »får sine rette proportioner, når man tager i betragtning, at alle ansøgere til udvælgelsesprøven blev opført på denne reserveliste, hvilket var en let afgørelse at træffe, fordi den ikke gjorde nogen utilfreds, og fordi den ikke havde nogen virkning for afdelingens arbejde«. Endelig har den gjort gældende, at dette anbringende er fremsat for sent, da overtrædelsen af vedtægtens artikel 45, stk. 2, som sagsøgeren gør gældende, ifølge Domstolen forelå med det stiltiende afslag på ansøgningen om en af de stillinger, som blev opslået ledige ved meddelelse CJ 66/87.
- 54 Med hensyn til spørgsmålet, om dette anbringende er for sent fremsat, bemærkes, at selv om sagsøgeren med anbringendet henviser til meddelelse om ledig stilling CJ 66/87, er nærværende sag anlagt til prøvelse af afslaget på at forfremme ham til den stilling, som var omhandlet i meddelelse om ledig stilling CJ 41/88. Det forhold, at sagsøgeren ikke har anfægtet afslaget på hans ansøgning om en af de stillinger, som var opslået ledige ved den første meddelelse, en afgørelse, som

ifølge sagsøgeren var ulovlig på samme punkt som de under denne sag anfægtede retsakter, forhindrer ikke, at han kan påberåbe sig dette anbringende i forbindelse med sidste meddelelse.

55 For så vidt angår spørgsmålet, om anbringendet er begrundet, bemærkes, at vedtægtens artikel 45, stk. 2, kun betinger en tjenestemands overgang fra en tjenestegruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller højere kategori af, at han har bestået en udvælgelsesprøve. Derimod regulerer bestemmelsen ikke problemet vedrørende overgang fra en lønklasse til en højere lønklasse inden for samme kategori i tilfælde af, at den pågældende ikke har den anciennitet, som kræves for at blive forfremmet, hvilket er det spørgsmål, denne sag omhandler. Bestemmelsen er derfor uden betydning for denne sag.

56 Retten finder, at sagsøgeren med dette anbringende i det væsentlige vil gøre gældende, at ansættelsesmyndigheden ikke overvejede muligheden for i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra b), at udnævne ham til juridisk sprogrevisor i den stilling, som var opslået ledig, på grundlag af at han havde bestået udvælgelsesprøve CJ 24/86 vedrørende kontorchefstillingen. Dette klagepunkt bør derfor bedømmes i forbindelse med det følgende anbringende, hvorved sagsøgeren bl.a. har gjort gældende, at vedtægtens artikel 29 er overtrådt.

cc) Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af vedtægtens artikel 7 og 29

57 Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den sagsøgte institution, i stedet for endeligt at besætte de ledige stillinger som juridiske revisorer i henhold til vedtægtens artikel 29, blot gennemførte en udvælgelsesprocedure for midlertidige revisorer, som, skønt den havde alle en udvælgelsesprøves væsentlige træk, ikke var det i henseende til proceduren. Han har desuden gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden i strid med vedtægtens artikel 7, stk. 2, andet afsnit, opretholdt den midlertidige situation længere end et år, hvilket skete med den uholdbare begrundelse, at de tjenestemænd, som kom på tale til at besætte revisorstillingerne, ikke kunne forfremmes, eftersom den krævede frist på to år fra deres fastansættelse endnu ikke var udløbet. Sagsøgeren er af den opfattelse, at det forhold, at denne forlængelse er kommet ham til gode, ikke forhindrer ham i at anfægte den, da en tjenestemand ikke må fravige den tilrettelæggelse af arbejdet, som ansættelsesmyndigheden har bestemt. Han har desuden gjort gældende, at han ved flere lejligheder havde bedt Oversættelsesdirektoratets direktør om at løse

spørgsmålet efter vedtægtens bestemmelser, men der blev ikke taget noget som helst hensyn til hans ønsker. Sagsøgeren har bemærket, at ansættelsesmyndigheden kunne have afholdt en forskriftsmæssig udvælgelsesprøve allerede i begyndelsen af 1987 efter at have offentliggjort tre meddelelser om ledige stillinger som juridiske revisorer. I replikken har sagsøgeren tilføjet, at selv om det er korrekt, at ansættelsesmyndigheden i sin tid havde afholdt udvælgelsesprøve CJ 11/85 for juridiske revisorer, var der dog gået tre år mellem denne udvælgelsesprøve og afholdelsen af udvælgelsesprøve CJ 32/88. Han har begæret, at Retten pålægger den sagsøgte institutions administration at fremlægge alle de originaldokumenter, som findes i arkiverne vedrørende den udvælgelsesprocedure for midlertidige revisorer, som gennemførtes i 1987 i den spanske oversættelsesafdeling.

58 Hertil har den sagsøgte institution indledningsvis gjort gældende, at sagsøgeren stærkt overdriver betydningen af udvælgelsesproceduren for midlertidige juridiske sprogrevisorer, og har anmodet om, at Retten lader chefen for Domstolens spanske oversættelsesafdeling, Cervera, afgive vidneforklaring om de særlige forhold, der forelå ved denne procedure. Under retsmødet har sagsøgte tilføjet, at man ikke kan give en sådan procedure, selv om udvælgelsen blev gennemført seriøst og omhyggeligt, forrang i forhold til en procedure, som afvikles efter vedtægtens bestemmelser. Den sagsøgte institution har desuden henvist til, at den afholdt udvælgelsesprøve CJ 11/85 med henblik på at oprette en reserveliste for juridiske revisorer. Med hensyn til det af sagsøgeren anførte om, at der gik tre år mellem afholdelsen af denne udvælgelsesprøve og den anden udvælgelsesprøve, har sagsøgte anført, at afgørelsen af, hvornår der bør afholdes en udvælgelsesprøve, henhører under institutionens beføjelse til at opbygge sine tjenestegrene efter eget skøn. Den har tilføjet, at i betragtning af, at udvælgelsesprøve CJ 11/85 ikke resulterede i et tilstrækkeligt antal kvalificerede ansøgere, var det rimeligt at vente relativt lang tid, således at egnede ansøgere til stillingerne som juridiske sprogrevisorer kunne blive oplært og indgive deres ansøgning.

59 Sagsøgte er af den opfattelse, at forlængelsen af den midlertidige periode ud over de i vedtægtens artikel 7, stk. 2, fastsatte grænser er uden betydning for denne sags afgørelse, og at sagsøgeren, som har haft fordel heraf, ikke nu kan kritisere forholdet. Sagsøgte har bemærket, at det forhold, at sagsøgeren og dennes kolleger ikke kunne forfremmes til en højere lønklasse, fordi det tidsrum, som kræves for en sådan forfremmelse, ikke var forløbet, ikke kan betegnes som et uholdbart påskud for at opretholde ordningen med midlertidige revisorer.

60 Det skal undersøges, om de af sagsøgeren påberåbte omstændigheder kan godtgøre, at afslaget på at forfremme ham til stillingen som juridisk sprogrevisor, der omhandlede i meddelelse om ledig stilling CJ 41/88, er behæftet med en mangel.

61 Med hensyn hertil skal det for det første understreges, at den udvælgelsesprocedure for midlertidige juridiske sprogrevisorer, som sagsøgeren deltog i med held, ikke blev afviklet efter vedtægtens bestemmelser om udvælgelsesprøver. Lige som det ikke fastlægges i vedtægten, hvordan ansættelsesmyndigheden skal udvælge de tjenestemænd, som midlertidigt pålægges at gøre tjeneste i en højere stilling, indeholder den heller ingen bestemmelse om, at en udvælgelsesprocedure, som afholdes med henblik herpå, har retsvirkninger for så vidt angår de omhandlede tjenestemænds forfremmelse. Det er derfor udelukket at sidestille virkningerne af en sådan procedure med en udvælgelsesprøves virkninger, for så vidt angår muligheden for at forfremme tjenestemænd, som ikke har den i vedtægtens artikel 45, stk. 1, krævede minimumsanciennitet. At ordningen med midlertidige revisorer blev opretholdt ud over de vedtægtsmæssige grænser ændrer intet herved. En sådan forlængelse, som er uforenelig med vedtægtens artikel 7, stk. 2, kan nemlig ikke have retsvirkninger, der går videre end retsvirkningerne af en midlertidig tjeneste, der er forskriftsmæssig. Da vedtægtens artikel 7 ikke gav ansættelsesmyndigheden mulighed for at forfremme sagsøgeren, følger det heraf, at det ikke er fornuddent for Retten at bedømme betydningen af udvælgelsesproceduren for revisorer eller at foranstalte den bevisoptagelse, som parterne har begæret herom.

62 Med hensyn til tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29 og af princippet om god forvaltningsskik bemærkes, at der hos sagsøgeren foreligger en vildfarelse med hensyn til retsvirkningerne af, at han blev opført på den på grundlag af udvælgelsesprøve CJ 24/86 oprettede reserverliste. Ansættelsesmyndigheden skal ganske vist, når den besætter de stillinger, med henblik på hvilke en udvælgelsesprøve er blevet afholdt, tage resultaterne af den pågældende udvælgelsesprøve i betragtning (jf. f.eks. Rettens dom af 20.9.1990, sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, Sml. II, s. 463, præmis 48). Ansættelsesmyndigheden kan imidlertid ikke på grundlag af resultaterne af nævnte udvælgelsesprøve udnævne en tjenestemand, der er opført på reserverlisten i en stilling, som udvælgelsesprøven ikke blev afholdt for at besætte (jf. f.eks. Domstolens dom af 9.10.1974, forenede sager 112/73, 114/73 og 145/73, Campogrande mod Kommissionen, Sml. s. 957, på s. 977). Såfremt ansættelsesmyndigheden i mangel af tjenestemænd, der kunne forfremmes, udnævnte de ansøgere, der havde bestået en intern udvælgelsesprøve, afholdt for at besætte en bestemt stilling, i andre stillinger, ville ingen andre ved en ny udvælgelsesprøve få mulighed for at godtgøre, at de har de kvalifikationer, som kræves for at be-

sætte en af disse stillinger. Ansættelsesmyndigheden ville dermed udelukke sig selv fra at kunne udvælge tjenestemænd, som ikke havde deltaget i den første udvælgelsesprøve, enten fordi de endnu ikke var ansat, eller fordi de ikke var interesseret i den stilling, som var ledig på daværende tidspunkt. Denne situation har ingen sammenhæng med disse personers faglige kvalifikationer til at besætte en anden stilling, hvis særlige indhold der ikke kunne tages hensyn til i forbindelse med en tidligere udvælgelsesprøve. En sådan udelukkelse af muligvis velegnede ansøgere på grundlag af et reelt tilfældigt kriterium, som desuden intet har at gøre med deres fortjenester, kan ramme personer, der er lige så, eller bedre, kvalificeret til den stilling, som skal besættes, end de ansøgere, som har bestået en tidligere udvælgelsesprøve. Et sådant resultat ville klart være i strid med formålet med vedtægtens artikel 27, stk. 1, og artikel 29, stk. 1, nemlig ansættelse af tjenestemænd, der opfylder de højeste kvalifikationskrav (jf. Rettens dom af 8.11.1990, sag T-56/89, Bataille mod Parlamentet, Sml. II, s. 597, præmis 48).

- 63 Det er i øvrigt i overensstemmelse med dette formål, at gyldigheden af de reserverlister, som oprettes på grundlag af en udvælgelsesprøve, efter fast praksis begrænses, således at nye ansøgere efter et vist stykke tid får mulighed for at prøve at komme i betragtning. Det bemærkes herved, at gyldigheden af den reserverliste, som sagsøgeren var opført på, og som blev oprettet i september 1987 på grundlag af udvælgelsesprøve CJ 24/86, således var begrænset til et år, dog med mulighed for forlængelse. Når en reserverliste efter udløbet af dens gyldighedsperiode end ikke kan anvendes til at udnævne en bestået ansøger i den konkrete stilling, udvælgelsesprøven blev afholdt for at besætte, følger det så meget desto mere af det netop anførte, og uden at spørgsmålet om listens gyldighedsperiode har betydning, at en sådan liste ikke kan anvendes til at besætte andre stillinger.
- 64 Den af sagsøgeren påberåbte sammenhæng mellem opgaverne i stillingen som kontorchef, som han havde bestået udvælgelsesprøven for, og opgaverne i en stilling som juridisk sprogrevisor er i denne forbindelse uden betydning, da der var tale om forskellige stillinger, som i det mindste til dels stillede krav om forskellige kvalifikationer. Følgelig, og uafhængigt af betydningen af udvælgelsesprøve CJ 24/86, kan hverken det påståede princip om »non bis in idem« eller argumentet om, at »den, som kan mere, kan mindre«, påberåbes til støtte for at forfremme sagsøgeren til en stilling som juridisk sprogrevisor på grundlag af den omhandlede udvælgelsesprøve.

- 65 Under henvisning hertil har den sagsøgte institution med rette ment, at sagsøgeren ikke kunne blive udnævnt til juridisk sprogrevisor uden at deltage i en ny udvælgelsesprøve afholdt med henblik herpå.
- 66 Med hensyn til de øvrige omstændigheder, sagsøgeren har anført i forbindelse med dette anbringende, bemærkes, at under de konkrete omstændigheder kan ansættelsesmyndigheden ikke kritiseres for at have udsat afholdelsen af en udvælgelsesprøve med henblik på besættelse af stillingerne som juridiske sprogrevisorer i relativt lang tid for at øge antallet af ansøgere med tilstrækkelig erfaring. Ansættelsesmyndigheden har nemlig et vidt skøn med henblik på at finde frem til ansøgere, der opfylder de højeste kvalifikationskrav (jf. Domstolens dom af 8.6.1988, sag 135/87, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 2901, på s. 2915). Af samme grund kan det ikke antages, at vedtægtens artikel 29 og princippet om god forvaltningsskik er tilsidesat ved, at ansættelsesmyndigheden midlertidigt har pålagt visse tjenestemænd at udføre arbejde som revisor og derved givet dem lejlighed til at få en vis erfaring på området, før den afholdt en udvælgelsesprøve.
- 67 Heraf følger, at anbringendet om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af vedtægtens artikel 7 og 29 må forkastes.
- dd) Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning
- 68 Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren anført, at den daværende direktør for Oversættelsesdirektoratet, Kögler, under de mundtlige prøver ved udvælgelsesprøve CJ 12/85 havde lovet ham, at han hurtigt ville blive forfremmet, og at dette løfte blev bekræftet skriftligt ved det ovenfor nævnte memorandum af 11. november 1986, hvori den fungerende kontorchef, Elizalde, anførte, at den midlertidige placering som revisor »kunne blive permanent ved en forfremmelse ved udløbet af de i vedtægten fastsatte to år«. Sagsøgeren har gjort gældende, at det længe har været kutyme ved Domstolen at forfremme juridiske sprogekspertter til en højere stillingsgruppe efter den fremgangsmåde, Kögler havde lovet, og uden at anvende en så omstændelig udvælgelsesprocedure som den, der blev anvendt i dette tilfælde. Sagsøgeren har erkendt, at Elizalde's memorandum var i form af et cirkulære, som ikke var rettet til ham personligt, men han har understreget, at han var en af adressaterne, og at han deltog i den omhandlede udvælgelsesprocedure, samt opfyldte alle de i dette dokument anførte betingelser.

- 69 Sagsøgeren har desuden henvist til fem akter fra forskellige niveauer inden for administrationen, som efter hans opfattelse godtgør hans evner som revisor. Der er nærmere bestemt tale om: For det første og for det andet to memoranda fra den fungerende kontorchef, hvori han foreslås som midlertidig revisor. For det tredje ansættelsesmyndighedens efterfølgende afgørelse. For det fjerde den afgørelse, hvorved udvælgelseskomitéen for den udvælgelsesprøve, som blev afholdt for at besætte kontorchefstillingen i den spanske oversættelsesafdeling, opførte ham på reservelisten for denne udvælgelsesprøve. For det femte ansættelsesmyndighedens stiltiende forlængelse, uanset om den var ulovlig, af hans periode som midlertidig revisor efter udløbet af den i vedtægten fastsatte periode. Han er af den opfattelse, at disse akter viste, at ansættelsesmyndigheden havde accepteret, at han udførte arbejde som revisor, og at de var tilstrækkelige til at give ham berettigede forventninger. Under retsmødet har han endvidere gjort gældende, at Det Paritetiske Samarbejdsudvalgs udtalelse af 3. august 1988, hvori udvalget gik imod afholdelsen af en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, bekræfter, at han havde et begrundet håb om at blive forfremmet.
- 70 Sagsøgeren har gjort gældende, at Domstolen ikke har holdt de løfter, som den havde givet ham, og som var blevet bekræftet ved akter i tiden, der fulgte, men i stedet afholdt udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver CJ 32/88, »hvorved udvælgelseskomitéen har gjort sig umage for at udelukke sagsøgeren ved at sætte ham på en ubrugelig fjerdeplads og kun acceptere tre ansøgere«, hvorved der blev lagt mere vægt på »en såkaldt objektivitet, som kun baserer sig på omkring 10 siders oversættelse/revision«, end på sagsøgerens arbejde gennem tre år, som havde omfattet tusinder af sider, og som alle overordnede udtrykkeligt havde sagt god for.
- 71 Sagsøgeren har tilbudt at godtgøre sine anbringender om de løfter, som blev givet ham, ved som vidner at føre den tidligere direktør for Oversættelsesdirektoratet, Kögler, Keeling, som er tjenestemand ved Domstolen og var medlem af udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve CJ 12/85, og den tidligere kontorchef for Domstolens spanske oversættelsesafdeling, Elizalde, som nu er tjenestemand ved Kommissionen.
- 72 Til disse argumenter har den sagsøgte institution indledningsvis anført, at de udtalelser, som sagsøgeren har betegnet som løfter, blot var en information om karrieremulighederne i stillingsgruppen juridisk sprogekspert, den stillingsgruppe sagsøgeren var blevet indplaceret i på grundlag af udvælgelsesprøve CJ 12/85. Ifølge institutionen bekræftes dette bl.a. ved, at notatet fra Elizalde, som sagsøgeren har

påberåbt sig, var holdt i konditionalis, samt ved, at notatet ikke var rettet personligt til sagsøgeren, men kun var et cirkulære, hvoraf han ikke kunne udlede nogle særlige garantier for senere forfremmelse. Domstolen har anført, at de øvrige omstændigheder, som sagsøgeren har anført, kun er normale variationer i hans arbejde ved den spanske oversættelsesafdeling, og at han vidste eller burde vide, at hans forfremmelse afhang af en udvælgelsesprocedure, som er fastlagt i vedtægten, og hvorunder hverken hans hidtidige tjeneste eller visse personers løfter kunne garantere ham et heldigt udfald. Under retsmødet har sagsøgte tilføjet, at sagsøgeren ikke under henvisning til den skete — uhjemlede — forlængelse af hans midlertidige periode som juridisk sprogrevisor kan støtte ret på princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

- 73 Den sagsøgte institution har påberåbt sig retspraksis om anvendelsen af det omhandlede princip i tjenestemandssager. Ifølge denne praksis kan løfter, der ikke respekterer vedtægtens bestemmelser om udvælgelsesprøve som betingelse for at opnå en stilling, ikke skabe en berettiget forventning hos den pågældende (dom af 6.2.1986, sag 162/84, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 481, på s. 492, og dom af 20.6.1985, sag 228/84, Pauvert mod Revisionsretten, Sml. s. 1969, på s. 1978). Sagsøgte mener, at dette også må være resultatet i denne sag, så meget mere som der ikke var tale om virkelige løfter, men om blotte oplysninger, der oven i købet og til forskel fra det, der var tilfældet i Pauvert-sagen, ikke stammede fra ansættelsesmyndigheden.
- 74 I duplikken har den sagsøgte institution desuden gjort gældende, at anbringendet er fremført for sent, da sagsøgeren ikke påstår, at princippet om den berettigede forventning er blevet tilsidesat ved den afgørelse, udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve CJ 32/88 traf i forhold til ham, men som følge af undladelsen af at udnævne ham til revisor på prøve i september 1988.
- 75 For så vidt angår spørgsmålet, om dette anbringende kan realitetsbehandles, bemærkes, at sagsøgeren hermed anfægter det stiltiende afslag på hans ansøgning om den stilling, som blev opslået ved meddelelse om ledig stilling CJ 41/88, og at han har anfægtet dette afslag i rette tid. Derfor kan det ene forhold, at sagsøgeren i forbindelse med dette anbringende kritiserer, at den sagsøgte institution ikke forfremmede ham i september 1988, ikke have den følge, at anbringendet i sin helhed er for sent fremsat.

- 76 Hvad angår spørgsmålet, om anbringendet er begrundet, fremgår det af bedømmelsen af de tre foregående anbringender, at sagsøgeren ikke kunne forfremmes til en stilling i lønklasse LA5 på det tidspunkt, da der blev givet et stiltiende afslag på hans ansøgning. Derfor ville et løfte om alligevel at udnævne ham til en stilling som juridisk sprogrevisor have været i strid med vedtægtens artikel 45. Det følger af fast retspraksis, at løfter, der ikke respekterer vedtægtens bestemmelser, ikke kan skabe en berettiget forventning hos en tjenestemand (jf. Domstolens nævnte dom af 6.2.1986, Vlachou, og af 20.6.1985, Pauvert, samt Rettens dom af 27.3.1990, sag T-123/89, Chomel mod Kommissionen, Sml. II, s. 131).
- 77 Det fremgår i øvrigt af sagsøgerens egne forklaringer, at ingen af de udtalelser, han har påberåbt sig, nævnte noget om, at han kunne forfremmes, uden at den i vedtægtens artikel 45, stk. 1, krævede anciennitet forelå. I Elizalde's cirkulære, som sagsøgeren bygger på, var »permanentiseringen« af de midlertidige udnævnelser i form af forfremmelser udtrykkelig betinget af, at vedtægtens periode var gået til ende.
- 78 Heraf følger, at hverken udtalelserne fra den tidligere direktør for Oversættelsesdirektoratet, den fungerende kontorchefs cirkulære eller de forskellige akter fra administrationen, som sagsøgeren har påberåbt sig, kunne skabe en berettiget forventning hos ham om, at han ville blive forfremmet uden at opfylde vedtægtens betingelser herfor.
- 79 Retten finder herefter, og uden at det er fornødent at afhøre vidner om indholdet af de udtalelser, de hævdes at være fremkommet med over for sagsøgeren, at den sagsøgte institution ikke har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved at give sagsøgeren et stiltiende afslag på hans ansøgning om en stilling som juridisk sprogrevisor.
- 80 Det følger af det anførte, at sagsøgerens påstand om annullation af det stiltiende afslag på hans ansøgning om den stilling, som blev opslået ledig ved meddelelse om ledig stilling CJ 41/88, ikke kan tages til følge.

2. Påstanden om annullation af foranstaltningerne i forbindelse med udvælgelsesprøve CJ 32/88

a) Formaliteten

81 Den sagsøgte institution er af den opfattelse, at påstanden om, at Retten »annullerer samtlige foranstaltninger i forbindelse med udvælgelsesprøve CJ 32/88«, ikke kan antages til realitetsbehandling. Sagsøgte finder, at denne sags genstand er begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt den afgørelse, som i forbindelse med denne udvælgelsesprøve blev truffet i forhold til sagsøgeren, var gyldig. Ifølge sagsøgte kan sagsøgeren ikke godtgøre en retlig interesse i at nedlægge påstand om mere end annullation af den afgørelse, som vedrørte ham. Sagsøgte har gjort gældende, at sagsøgeren heller ikke længere kan anfægte afholdelsen af den omhandlede udvælgelsesprøve. Dette skulle han ifølge Domstolens praksis (dom af 11.3.1986, sag 294/84, Adams mod Kommissionen, Sml. s. 977, på s. 988, og dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio mod Kommissionen, Sml. s. 1399, på s. 1430) have gjort ved at indgive en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, inden for en frist på tre måneder fra offentliggørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøven.

82 Sagsøgeren har anført, at den anfægtede udvælgelsesprøve er ugyldig, fordi den blev afholdt i strid med Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3517/85 af 12. december 1985 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse (EFT L 335, s. 55, herefter benævnt »forordning nr. 3517/85«). Han har endvidere anført, at de af den sagsøgte institution anførte domme til støtte for indsigelsen om, at hans påstand er for sent nedlagt, ikke er af betydning, da han ikke på det tidspunkt, hvor han deltog i udvælgelsesprøven, kunne vide, om denne ville blive afviklet på forskriftsmæssig måde.

83 Sagsøgeren har gjort gældende, at genstanden for hans sagsanlæg ikke er begrænset til annullation af den afgørelse, som udvælgelseskomitéen traf for hans vedkommende. Han har anført, at da udvælgelsesprøven er en nullitet, idet den i det hele var ulovlig som følge af udvælgelseskomitéens sammensætning og som følge af magtfordrejning begået af det eneste af udvælgelseskomitéens medlemmer, som var kompetent til at være medlem, bør alle foranstaltninger på grundlag af udvælgelsesprøven, herunder egnedslisten, annulleres.

84 Retten skal først undersøge sagsøgerens argument om, at udvælgelsesprøve CJ 32/88 er en nullitet. Med dette argument henvises i det væsentlige til den i Domstolens praksis anerkendte regel om, at en retsakt under særlige omstændigheder

kan være en nullitet, fordi den er behæftet med særlig grove og åbenbare mangler (jf. f.eks. Domstolens dom af 26.2.1987, sag 15/85, Consorzio cooperative d'Abruzzo mod Kommissionen, Sml. s. 1005, på s. 1035 f., og dom af 10.12.1957, forenede sager 1/57 og 14/57, Sociétés des Usines à tubes de la Sarre mod Den Høje Myndighed for Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, Sml. 1954-1964, s. 51). For at afkræfte den formodning for, at en retsakt er gyldig, som Traktaten af indlysende retssikkerhedsgrunde opstiller selv for institutionernes ikke forskriftsmæssige retsakter, kræves det, at den er behæftet med en særlig grov og åbenbar mangel, der ligger helt uden for området for »sædvanlige« mangler, som skyldes en faktisk vildfarelse eller ukendskab til loven (jf. Domstolens nævnte dom af 26.2.1987, Consorzio cooperative d'Abruzzo, og generaladvokat Mischo's forslag til afgørelse i sagen, Sml. s. 1014, på s. 1019).

85 Herom bemærkes, at den ugyldighed, sagsøgeren hævder, udvælgelsesprøve CJ 32/88 er behæftet med, skulle følge af en overtrædelse af en retsregel i afledt ret, nemlig forordning nr. 3517/85. Forordningen blev udstedt med henblik på at tage højde for den særlige situation i forbindelse med Spaniens og Portugals tiltrædelse af Fællesskaberne og indførte en midlertidig ansættelsesordning, som fraveg visse af vedtægtens præceptive bestemmelser, bl.a. forbuddet mod at tage hensyn til ansøgenes nationalitet og mod først og fremmest at anvende interne ansættelsesprocedurer. En eventuel overtrædelse af en sådan forordning, hvis anvendelse er såvel tidsmæssigt som materielt begrænset, og som gør undtagelser fra visse af vedtægtens grundlæggende principper, er ikke blandt de særlige tilfælde, hvor en mangel er så alvorlig og åbenbar, at den gør den retsakt, som er behæftet hermed, til en nullitet. Det tilføjes, at eventuelle mangler ved udvælgelseskomitéens sammensætning og den måde, hvorpå denne har udført sit arbejde, heller ikke kan medføre, at samtlige foranstaltninger i forbindelse med en udvælgelsesprøve rammes af en nullitetsvirkning.

86 Endvidere bemærkes, at såfremt sagsøgeren ville anfægte afgørelsen om at afholde udvælgelsesprøven eller indholdet i meddelelsen om udvælgelsesprøve, skulle han indgive en klage inden for en frist på tre måneder at regne fra offentliggørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøve (jf. Domstolens dom af 11.3.1986, sag 294/84, Adams, s. 988, og ovennævnte dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio, på s. 1429 f.). Det forhold, at han indgav ansøgning til den anfægtede udvælgelsesprøve, og at han fik adgang til at deltage, ville ikke have været til hinder herfor. Foranstaltningerne i forbindelse med en udvælgelsesprøve kan ikke i deres helhed indeholde et klagepunkt i forhold til en ansøger, der med held har deltaget i de første etaper af denne udvælgelsesprøve, som

han ikke anfægter som sådan (jf. Domstolens dom af 6.7.1988, sag 164/87, Simonnella mod Kommissionen, Sml. s. 3807, på s. 3817 f.). Den særlige situation for sagsøgeren, som gør gældende, at den omtvistede udvælgelsesprøve ikke kunne have været afholdt, før han var blevet forfremmet, er imidlertid en anden. Under disse særlige omstændigheder havde sagsøgeren en begrundet interesse i at anfægte meddelelsen om udvælgelsesprøve, samtidig med at han deltog i udvælgelsesprøven for at sikre sine rettigheder i det tilfælde, at hans klage blev afvist. Han kunne derfor indbringe klage over meddelelse om udvælgelsesprøve CJ 32/88.

87 Den omhandlede meddelelse om udvælgelsesprøve blev offentliggjort den 25. oktober 1988, og sagsøgeren indgav sin ansøgning den 24. november 1988. Den klage, som sagsøgeren indgav den 28. februar 1989 med krav om, at udvælgelsesprøven annulleredes, er derfor for sent indgivet.

88 Sagsøgerens argument om, at han ikke i tide kunne vide, om udvælgelsesprøven ville blive afviklet forskriftsmæssigt, kan ikke begrunde denne forsinkelse, da han henviser til eventuelle uregelmæssigheder i den senere afvikling af udvælgelsesprøven. Sådanne uregelmæssigheder kunne under alle omstændigheder ikke få betydning for spørgsmålet, om selve afgørelsen om at afholde en udvælgelsesprøve og indholdet af meddelelsen om udvælgelsesprøve var i overensstemmelse med vedtægten. De omstændigheder, der gav svaret på disse to spørgsmål, var kendt på tidspunktet for meddelelsens offentliggørelse, og sagsøgeren kunne påberåbe sig dem inden for fristerne. Det ville være i strid med retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og god forvaltningsskik at anerkende, at sagsøgeren kunne afvente, at foranstaltningerne i forbindelse med den anfægtede udvælgelsesprøve blev afsluttet, og at resultaterne af prøven var kendte, før han anfægtede de akter, som vedrørte afholdelsen af udvælgelsesprøven.

89 Følgelig må denne påstand afvises, for så vidt som den vedrører annullation af afgørelsen om at afholde udvælgelsesprøve CJ 32/88 og annullation af meddelelsen herom.

90 For så vidt som påstanden derimod vedrører den egnethedsliste, der blev opstillet som resultat af udvælgelsesprøven, bemærkes, at en administrativ procedure ikke var nødvendig (jf. f.eks. Domstolens dom af 14.6.1972, sag 44/71, Marcato mod

Kommissionen, Sml. s. 105). Sagsøgeren indgav imidlertid alligevel en klage, og søgsmålsfristen i medfør af vedtægtens artikel 91 løb da fra den dag, hvor han fik meddelelse om den afgørelse, der blev truffet som svar på klagen, (dom af 14.7.1983, sag 144/82, Detti mod Domstolen, Sml. s. 2421, på s. 2434). Heraf følger, at sagsøgeren har anfægtet egnethedslisten fristmæssigt efter vedtægten.

- 91 Det må imidlertid undersøges, i hvilket omfang denne liste er en akt, som kan indeholde et klagepunkt mod sagsøgeren. I den forbindelse bemærkes, at en egnethedsliste er resultatet af to forskellige afgørelser truffet af udvælgelseskomitéen. På den ene side beslutter udvælgelseskomitéen at opføre visse ansøgere på listen. På den anden side beslutter den ikke at opføre andre ansøgere, som har deltaget i udvælgelsesprøven, herpå.
- 92 Med hensyn til på listen opførte ansøgere er afgørelsen en forberedende akt i forhold til afgørelsen om udnævnelse (jf. Domstolens dom af 6.2.1986, sag 143/84, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 459, på s. 476). Med hensyn til de ikke opførte ansøgere ændrer den ene omstændighed, at andre ansøgere er opført på listen, ikke ved deres retsstilling, som først påvirkes, når der faktisk udnævnes en anden person til den stilling, udvælgelsesprøven blev afholdt for. Derimod er afgørelsen om ikke at opføre en ansøger på egnethedslisten en akt, som indeholder et klagepunkt (jf. Domstolens ovennævnte dom af 14.7.1983, sag 144/82, Detti).
- 93 Følgelig kan påstanden om annullation af udvælgelsesprøve CJ 32/88 kun antages til realitetsbehandling, for så vidt den vedrører udvælgelseskomitéens afslag på at opføre sagsøgeren på egnethedslisten.

b) *Anbringenderne til støtte for påstanden*

aa) Irrelevante anbringender

- 94 Da sagsøgeren ikke har anfægtet afgørelsen om at afholde udvælgelsesprøve CJ 32/88 inden for fristen, kan han ikke påberåbe sig anbringender om, at den omhandlede afgørelse skulle være ugyldig, til støtte for påstanden om annullation af afslaget på at opføre ham på egnethedslisten (jf. Domstolens dom af 11.3.1986, sag

294/84, Adams, og ovennævnte dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio). Det er derfor i denne sammenhæng uforholdt at undersøge anbringenderne om tilsidesættelse dels af princippet om god forvaltningsskik og af vedtægtens artikel 7 og 29, dels af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, da disse anbringender kun vedrører afgørelsen om at afholde udvælgelsesprøven og ikke den måde, hvorpå den derefter blev gennemført.

- 95 Med hensyn til anbringendet om tilsidesættelse af forordning nr. 3517/85, har sagsøgeren gjort gældende, at artikel 1, stk. 2, i denne forordning, hvori det hedder, at

»Ansættelse i lønklasserne A 3, A 4, A 5, LA 3, LA 4, LA 5, B 1, B 2, B 3 og C 1 sker ved udvælgelse på grundlag af kvalifikationsbeviser, der tilrettelægges i overensstemmelse med den i bilag III til vedtægten fastsatte fremgangsmåde«,

er præceptiv og udelukker muligheden for at anvende udvælgelsesprøver på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver ved udnævnelser til de højere stillingsgrupper i hver kategori, idet udvælgelsesprøver på grundlag af kvalifikationsbeviser er den ordning, der skal bruges. Han er af den opfattelse, at Domstolen var bundet af denne forordning, uanset at den kun gjaldt indtil 31. december 1988, og selv om forfremmelserne, som fandt sted på grundlag af den omtvistede udvælgelsesprøve, skete i 1989, da de omhandlede stillinger havde været opslået ledige siden september 1987, og deres midlertidige besættelse skulle være ophørt i juni 1988.

- 96 Den sagsøgte institution bestrider dette anbringende under henvisning til, at den særlige udnævnelsesordning, som blev indført ved forordning nr. 3517/85, var fakultativ, men ikke præceptiv. I duplikken har den tilføjet, at den omhandlede forordning kun vedrører besættelse af tjenestemandstillinger via generelle udvælgelsesprøver, som er åbne for ansøgere uden for Fællesskabets institutioner. Den er af den opfattelse, at bemyndigelsen i forordning nr. 3517/85 til at fravige vedtægtens bestemmelser ikke kunne finde anvendelse på udvælgelsesprøve CJ 32/88 på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, da denne var en intern udvælgelsesprøve. Den sagsøgte institution har desuden henvist til, at ingen af bestemmelserne i kapitel 3 (»bedømmelse, avancement til et højere løntrin og forfremmelse«) er nævnt blandt de bestemmelser, ansættelsesmyndigheden kan fravige i medfør af forordning nr. 3517/85.

- 97 Det bemærkes, at anbringendet om overtrædelse af forordning nr. 3517/85 kun vedrører afgørelsen om at afholde udvælgelsesprøve CJ 32/88. Dette anbringende er følgelig irrelevant, for så vidt angår udvælgelseskomitéens afslag på at opføre sagsøgeren på egnethedslisten. Da udvælgelseskomitéen var bundet af bestemmelserne i meddelelse om udvælgelsesprøve CJ 32/88 på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, kunne den ikke være forpligtet til at opføre sagsøgeren på egnethedslisten i medfør af en forordning, som vedrørte afholdelsen af udvælgelsesprøver på grundlag af kvalifikationsbeviser.
- 98 Desuden må det under alle omstændigheder tilføjes, at den omhandlede forordning ikke indeholder en pligt for institutionerne til at afholde interne udvælgelsesprøver for statsborgere fra de nye medlemsstater. Det hedder i artikel 1, at besættelse af stillinger i de højere lønklasser, f.eks. lønklasse LA5, »kan« ske ved udvælgelse på grundlag af kvalifikationsbeviser. Ansættelsesmyndighederne ved institutionerne var derfor ikke forpligtet til automatisk at afholde sådanne udvælgelsesprøver. Desuden vedrører forordningen kun »ansættelse« i lønklasse LA5, men ikke forfremmelse eller vedtægtens artikel 45. Sagsøgeren, som allerede var tjenestemand ved Domstolen, havde derfor ikke krav på, at der på grundlag af forordningen blev afholdt en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser.

bb) Anbringendet om sammensætningen af udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve CJ 32/88

- 99 Sagsøgeren har gjort gældende, at ansøgerne først — officielt — fik kendskab til udvælgelseskomitéens sammensætning ved de skriftlige prøvers begyndelse. Ifølge sagsøgeren var sammensætningen i strid med ordlyden af og formålet med artikel 3, stk. 3, i bilag III til vedtægten, hvori det hedder, at »De blandt tjenestemændene udvalgte medlemmer af udvælgelseskomitéen skal mindst tilhøre samme lønklasse som den stilling, der skal besættes.« Han finder, at denne bestemmelse har til formål at sikre, at alle udvælgelseskomitéens medlemmer er kompetente til at vurdere ansøgernes egnethed til at udføre det arbejde, som er forbundet med den stilling, der skal besættes. Sagsøgeren har understreget, at det krævedes i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at ansøgerne skulle have »perfekt kendskab til spansk«. Han har anført, at udvælgelseskomitéens formand, Fell, hvis modersmål er tysk, ikke havde perfekt kendskab til spansk. Uanset at hans opgave som udvælgelseskomitéens formand principielt bestod i at sikre en ensartet anvendelse af de fastlagte kriterier, var det ifølge sagsøgeren vanskeligt for ham at udføre denne opgave for så vidt angår et sprog, »som han ikke mestrer«.

100 Sagsøgeren har også anfægtet udnævnelsen af Dastis til medlem af udvælgelseskomitéen. Han var midlertidigt ansat i lønklasse A 5 og tilknyttet et af Domstolens medlemmers kabinet som referendar. Under henvisning til den sontring, som vedtægtens artikel 45, stk. 2, sammen med vedtægtens bilag I fastsætter mellem tjenestemænd i kategori A og sprogtjenesten ved at stille krav om, at man skal bestå en udvælgelsesprøve for at kunne overgå fra den ene tjenestegruppe til den anden, gør han gældende, at man ikke kan anse en A 5-tjenestemand og en LA 5-tjenestemand for at være i samme lønklasse. Han har tilføjet, at man aldrig kræver af ansøgere til stillinger i kategori A, at de har kendskab til mere end to fællesskabsprog, mens man altid kræver af juridiske sprogrevisorer, at de har kendskab til mindst tre sprog. Han har endelig gjort gældende, at midlertidigt ansatte efter artikel 3, stk. 3, i vedtægtens bilag III ikke må være medlemmer af en udvælgelseskomité.

101 Sagsøgeren har herefter konkluderet, at reelt var kun én person gyldigt udpeget til medlem af udvælgelseskomitéen, nemlig kontorchefen for den spanske oversættelsesafdeling. Sagsøgeren har anført, at denne ikke var i besiddelse af den nødvendige objektivitet, fordi han kendte ansøgernes sprogvvalg og deres håndskrift. Under retsmødet anførte sagsøgeren endvidere, at han på tidspunktet for prøvernes afholdelse havde revideret i mere end ét år, og dette arbejde ikke tillod ham at anvende diktafon eller skrivemaskine. Han har understreget, at da der ikke blev udnævnt en bisidder til at løse disse problemer, var de betingelser om objektivitet, som artikel 3 i vedtægtens bilag III skal sikre, ikke opfyldt i dette tilfælde, hvoraf han konkluderer, at udvælgelsesprøven er ugyldig.

102 Den sagsøgte institution har indledningsvis anført, at udvælgelseskomitéens formand, Fell, skrev sin doktorafhandling om spansk familieret, og at han i en vis periode arbejdede som juridisk konsulent ved Det Tyske Handelskammer i Madrid, hvorfor han både har et godt kendskab til spansk i almindelighed og til spansk juridisk terminologi. Den har tilføjet, at hans opgave som formand for udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve CJ 32/88 var at sikre, at de benyttede kriterier ved bedømmelsen af ansøgerne blev anvendt på samme måde som de kriterier, der anvendes ved alle udvælgelsesprøver. Sagsøgte er af den opfattelse, at der i hver udvælgelseskomité bør sidde en person, som kender og repræsenterer institutionens normer og traditioner samt arbejdsmetoder, og at Fell var særlig egnet til at udføre dette arbejde på grund af hans store erfaring med juridisk oversættelse.

- 103 Domstolen har dernæst understreget, at Dastis kom fra diplomatiet og derfor ved vanskelig udvælgelsesprøve havde skullet vise, at han i det mindste havde et udmærket kendskab til fransk og engelsk, samt en god juridisk uddannelse. Domstolen har anført, at sagsøgeren kendte disse forhold, og at han selv havde sagt til sin kontorchef, at Dastis var en af de bedst egnede personer til at sidde i udvælgelseskomitéen for den i sagen omhandlede udvælgelsesprøve. Den har anmodet Retten om at lade kontorchef Cervera afgive vidneforklaring om disse udtalelser. Med hensyn til Dastis' status som midlertidigt ansat har den sagsøgte institution henvist til Domstolens faste praksis om, at hverken medlemmerne af eller formanden for udvælgelseskomitéen nødvendigvis skal være tjenestemænd (dom af 16.10.1975, sag 90/74, Deboeck mod Kommissionen, Sml. s. 1123, på s. 1136, og ovennævnte dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio).
- 104 Den sagsøgte institution er af den opfattelse, at i sagsøgerens anbringende om, at der i udvælgelseskomitéen kun sad én person, som var gyldigt udpeget, genfinder man det argument, sagsøgeren flere gange har fremført i forhold til Cervera, nemlig at han »ikke havde den objektivitet, som er afgørende under hensyn til formålet med udvælgelsesprøver på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver«, eftersom han bl.a. kendte alle ansøgernes håndskrift. Ifølge Domstolen er det ufornuddent at dvæle ved dette anbringende, og den understreger, at flertallet af ansøgerne dikterer eller skriver på maskine. Den sagsøgte institution har henvist til Domstolens dom af 28. februar 1981 (sag 34/80, Authié mod Kommissionen, Sml. s. 665, på s. 681), hvori en kritik, som på samme måde gik på et af udvælgelseskomitéens medlemmer, ikke blev taget til følge, idet det understregedes, at en sådan kritik afslører »et manglende kendskab til... udvælgelseskomitéer, der er fuldt uafhængige kollegiale organer...«.
- 105 Det bemærkes, at en udvælgelseskomité for en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, for at den kan anses for oprettet i overensstemmelse med vedtægtens bestemmelser og artikel 3 i vedtægtens bilag III, skal være sammensat således, at den kan foretage en objektiv bedømmelse af ansøgernes faglige kvalifikationer ud fra deres præstationer ved prøverne (jf. Rettens dom af 22.6.1990, forenede sager T-32/89 og T-39/89, Marcopoulos mod Domstolen, Sml. II, s. 281).
- 106 Retten finder, at de kompetencekrav, som stilles til medlemmerne af en udvælgelseskomité, som skal bedømme ansøgernes kvalifikationer til stillinger som juridiske

sprogrevisorer, har lighed med de krav, som er opstillet i Domstolens dom af 22. juni 1990 (ovennævnte forenede sager T-32/89 og T-39/89, Marcopoulos), uden dog at være identiske. For det første skal udvælgelseskomitéens medlemmer have et godt kendskab til det sprog, som ansøgeren skal foretage revisionerne på, hvilket dog ikke indebærer, at alle medlemmerne nødvendigvis skal have et perfekt kendskab til dette sprog. Medlemmerne skal for det andet have juridiske kundskaber. For det tredje er det nødvendigt, at udvælgelseskomitéen har praktisk erfaring med revision af juridiske tekster.

107 Det bemærkes endvidere, at ansættelsesmyndigheden og personaleudvalget har et vidt skøn ved bedømmelsen af de personers kompetence, som de i medfør af artikel 3 i vedtægtens bilag III udpeger til medlemmer af udvælgelseskomitéen. Retten kan kun tilsidesætte deres valg, såfremt grænserne for dette skøn ikke er overholdt.

108 I denne sag havde to af udvælgelseskomitéens medlemmer spansk som modersmål, og den tredje havde et godt kendskab til dette sprog. To af medlemmerne havde erfaring med juridisk oversættelse og revision, og det tredje medlem var spansksproget jurist og havde som referendar i et af Domstolens medlemmers kabinet erfaring med at arbejde i et flersproget miljø, som indebærer en regelmæssig anvendelse af oversættelser. Retten konstaterer, at sammensætningen af en sådan udvælgelseskomité er i overensstemmelse med de foran i præmis 106 opstillede krav og garant for, at der foretages en objektiv bedømmelse af ansøgernes præstationer.

109 At et af udvælgelseskomitéens medlemmer var en midlertidigt ansat kunne ikke gøre udvælgelseskomitéens sammensætning ugyldig. Ifølge Domstolens praksis stiller artikel 3 i vedtægtens bilag III nemlig ikke krav om, at medlemmerne af en udvælgelseskomité nødvendigvis skal være tjenestemænd (ovennævnte dom af 16.10.1975, sag 90/74, Deboeck, og af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio). De udtalelser, som sagsøgeren har kunnet fremsætte med hensyn til Dastis' egnethed til at være medlem af udvælgelseskomitéen, er derfor uden betydning for spørgsmålet, om dette anbringende kan tages til følge. Følgelig er den vidneførsel, som den sagsøgte institution har tilbudt, unødvendig.

110 For så vidt endelig angår den tvivl, sagsøgeren har udtrykt med hensyn til en af udvælgelseskomitéens medlemmers objektivitet, Cervera, under henvisning til at han kendte alle ansøgernes håndskrift og sprogvalg, bemærkes, at sagsøgeren intet har fremført, hvoraf det kan udledes, at Cervera var forudindtaget imod ham. Det tilføjes, at ordningen med numre på prøverne i videst muligt omfang sikrede ansøgernes anonymitet (jf. Domstolens dom af 19.4.1988, sag 149/86, Santarelli mod Kommissionen, Sml. s. 1875, på s. 1888, præmis 25), hvilket under alle omstændigheder ikke kræves efter bestemmelserne for udvælgelsesproceduren, som er fastsat i vedtægtens bilag III. Muligheden for, at et af udvælgelseskomitéens medlemmer kunne identificere ansøgerne ved hjælp af deres håndskrift og deres sprogvalg, giver derfor ikke Retten tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at udvælgelseskomitéens sammensætning var ulovlig eller ikke gav sikkerhed for en objektiv bedømmelse af ansøgernes faglige kvalifikationer.

111 Heraf følger, at hverken ansættelsesmyndigheden eller personaleudvalget har overskredet grænserne for deres skøn i henhold til artikel 3 i vedtægtens bilag III, og at anbringendet om, at udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve CJ 32/88 ikke skulle være forskriftsmæssigt sammensat, er uden grundlag.

cc) De to anbringender om, at udvælgelseskomitéen ved valget af tekster til prøverne ved udvælgelsesprøve CJ 32/88 begik magtfordrejning og en »alvorlig fejl«

112 Skønt sagsøgeren har betegnet sine klagepunkter vedrørende indholdet af de skriftlige prøver ved udvælgelsesprøve CJ 32/88 som »magtfordrejning«, har han i tilknytning hertil fremsat endnu et anbringende, nemlig at udvælgelseskomitéen har begået en »alvorlig fejl« ved valget af tekster til prøverne. Ifølge sagsøgeren var prøven i oversættelse til spansk af en fransk tekst uegnet, fordi den ikke frembød sproglige vanskeligheder, og fordi den var hasardpræget. Han har anført, at den valgte tekst bestod af nogle få løsrevne afsnit fra et retsvidenskabeligt værk med kommentarer til »en obskur forvaltningsretlig regel«, som ikke har den mindste forbindelse med fællesskabsretten og at den såkaldte kontrol med ansøgernes kundskaber, som denne prøve havde til formål, udelukkende hvilede på, hvorvidt ansøgeren kendte de to eller tre termer, som gav nøglen til hele teksten. Sagsøgeren er af den opfattelse, at denne prøves karakter af »knald eller fald« understreges

af, at prøven udgjorde 60 point, dvs. 37,5 % af samtlige point for de skriftlige prøver. Sagsøgeren har bemærket, at den tekst, som var valgt til prøven i oversættelse fra tysk, derimod vedrørte et tema, som klart var fællesskabsretligt og let for ansøgere ved sådanne interne udvælgelsesprøver. Han har tilføjet, at denne tekst, efter visse oversætteres mening, heller ikke indeholdt større sproglige vanskeligheder. Han finder, at denne prøve, som kunne give 40 point, favoriserede dem, som deltog i den, hvilket han ikke gjorde. Under retsmødet har han understreget, at sagsmappen for den anfægtede udvælgelsesprøve, som den sagsøgte institution har fremlagt på Rettens opfordring, ikke indeholdt de tekster, som blev givet ved prøverne, hvorfor han ikke kunne godtgøre, at teksterne var af meget uens sværhedsgrad. Ifølge sagsøgeren er der her tale om en mangel, som har forhindret Retten i at fastslå, hvor uens teksterne var.

113 Sagsøgeren har i den sammenhæng gentaget, at udvælgelseskomitéen kendte alle ansøgernes valg af sprog, og at Cervera, som var det eneste af udvælgelseskomitéens medlemmer, som ifølge sagsøgeren var formelt kvalificeret til at være medlem, ikke besad den fornødne objektivitet. Sagsøgeren finder det mærkeligt, at skønt han bestod de skriftlige prøver og fik adgang til den mundtlige prøve, hvor han fik 30 point af 40 mulige, optog udvælgelseskomitéen ham ikke på egnedhedslisten, fordi han ikke skulle have opnået det antal point, som var nødvendigt for at bestå samtlige prøver. Sagsøgeren er af den opfattelse, at dette resultat især er overraskende, eftersom han igennem en periode på mere end to års arbejde og efter tusinder af siders revision og oversættelse bestod de fem kvalitetskontroller, som han har nævnt til støtte for sit anbringende om beskyttelse af den berettigede forventning (jf. præmis 69 ovenfor).

114 Sagsøgeren konkluderer heraf, at valget af tekster til prøverne i fransk og tysk udgjorde en »alvorlig materiel fejl«, der indebar et magtfordrejningsmisbrug af den kompetence, som ansættelsesmyndigheden har givet udvælgelseskomitéen, hvis hovedopgave var objektivt at finde frem til de bedste oversættere for at udnævne dem til revisorer. Denne opgave kunne ifølge sagsøgeren ikke løses med de personer, der var udvalgt som medlemmer af udvælgelseskomitéen, og med de udvælgelsesmetoder, disse havde fastlagt.

115 I replikken har sagsøgeren indledningsvis præciseret, at den argumentation, han har fremsat til støtte for det foregående anbringende, som støttedes på, at udvæl-

gelseskomitéen ikke var forskriftsmæssigt sammensat, også bør tages i betragtning i forbindelse med anbringendet om magtfordrejning. Han har derefter anført, at Domstolens dom af 24. marts 1988 (sag 228/86, Goossens mod Kommissionen, Sml. s. 1819), hvori det hedder, at det kun tilkommer Domstolen at efterprøve det detaljerede indhold af en prøve, såfremt dette går ud over den i meddelelsen om udvælgelsesprøve fastsatte ramme eller ikke er i overensstemmelse med formålet med prøven eller udvælgelsesprøven, ikke er relevant i denne sag. Han har understreget, at han ikke, til forskel fra sagsøgerne i Goossens-sagen, gør gældende, at prøverne lå på et for højt niveau i forhold til de stillinger, som skulle besættes, og i forhold til de undervisningsforanstaltninger, som forud herfor var organiseret, men at prøverne var uegnede til at klarlægge forskellene mellem ansøgernes sprogkunderskaber for på dette grundlag objektivt at kunne udvælge de bedste.

- 116 Sagsøgeren har tilføjet, at man som bevis for de anfægtede prøvers værdi ikke kan henvise til, at to af de ansøgere, som bestod den anfægtede udvælgelsesprøve, havde opnået de bedste resultater ved en tidligere udvælgelsesprøve afholdt for at besætte stillinger i lønklasse LA 6. Han finder, at det strider mod Domstolens dom af 28. april 1983 (nævnte sag 143/82, Lipman) at påberåbe sig resultater fra en udvælgelsesprøve afholdt med henblik på at besætte stillinger i lønklasse LA6 for at begrunde et anbringende vedrørende en anden udvælgelsesprøve afholdt med henblik på at besætte stillinger i en højere lønklasse. Ifølge sagsøgeren er denne irrelevante argumentation måske det, der klarest viser, at der faktisk foreligger magtfordrejning, samt at det allerede var bestemt, hvilke personer der skulle nævnes som resultat af udvælgelsesprøven, før den havde fundet sted.
- 117 For at få bevis for, at teksterne til de skriftlige prøver ved udvælgelsesprøve CJ 32/88 var uegnede, havde sagsøgeren i stævningen foreslået at indhente en udtalelse fra en ekspert fra direktoratet »Oficina de Interpretación de Lenguas del Ministerio de Asuntos Exteriores del Reino de España« (Kongeriget Spaniens Udenrigsministeriums Tolketjeneste) med hensyn til, om prøverne, især prøverne i fransk og tysk, var i overensstemmelse med de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsatte formål, dvs. efterprøvelsen af et »perfekt kendskab til spansk, indgående kendskab til fransk og et godt kendskab til to af Fællesskabets øvrige officielle sprog«. I replikken frafaldt sagsøgeren dog begæringen om en sådan ekspertudtalelse, under henvisning til at Retten var i stand til at bedømme disse tekster.

118 Den sagsøgte institution er af den opfattelse, at sagsøgeren hverken har godtgjort eller endog påstået, at der er begået magtfordrejning. Ifølge sagsøgte består dette anbringendes virkelige indhold i en kritik af de skriftlige prøver ved udvælgelsesprøven »med visse sidebemærkninger... vedrørende et af udvælgelseskomitéens medlemmer«. Den anser det ikke for nødvendigt at modbevise den, ifølge sagsøgte litterære, kritik, som sagsøgeren har rettet mod udvælgelsesprøvens skriftlige prøver. Til støtte herfor har den påberåbt sig Domstolens praksis om, at udvælgelseskomitéen har et vidt skøn med hensyn til de nærmere bestemmelser for og det detaljerede indhold af prøverne i en udvælgelsesprøve (ovennævnte dom af 24.3.1988, sag 228/86, Goossens, og af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio). Den sagsøgte institution har anført, at de ved udvælgelsesprøven anvendte tekster svarer til prøvens formål og ikke går ud over den i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsatte ramme. Som et tegn på den omhu, hvormed teksterne til prøverne blev udvalgt, har den understreget, at to af de ansøgere, som bestod udvælgelsesprøve CJ 32/88, havde opnået de bedste resultater i forbindelse med udvælgelsesprøve CJ 160/86 på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, som blev afholdt for at ansætte spansksprogede juridiske sprogeksperter, hvilket ifølge sagsøgte udelukker, at man kan anse prøverne ved den anden udvælgelsesprøve for en »karikatur på en udvælgelse efter den såkaldte knald eller fald-metode«, således som sagsøgeren gør det.

119 For at afgøre, om anbringendet om magtfordrejning er begrundet, må det undersøges, hvorvidt udvælgelseskomitéen konkret har anvendt sin kompetence til at udvælge de skriftlige prøvers tekster med et andet formål for øje, end det som var formålet med at tillægge den denne kompetence, dvs. at udvælge de ansøgere, som var bedst egnede til at blive revisorer.

120 Det bemærkes, at sagsøgeren kun har fremsat vage hentydninger til det mål, som udvælgelseskomitéen ifølge hans opfattelse i virkeligheden forfulgte. En del af det fremførte kan forstås således, at udvælgelseskomitéen skulle have haft det formål at udelukke ham fra egnethedslisten eller i det mindste at favorisere andre ansøgere, men sagsøgeren har dog ikke fremført noget udtrykkeligt, konkret og underbygget anbringende om de ikke vedtægtsmæssige mål, udvælgelseskomitéen skulle have forfulgt. Da franskprøven var obligatorisk for alle ansøgere ved udvælgelsesprøven, er der intet holdepunkt for at antage, at den valgte tekst var valgt for at udelukke sagsøgeren fra egnethedslisten eller for at favorisere andre ansøgere. Da sagsøgeren ikke har anført objektive, relevante og samstemmende indicier, på grundlag af hvilke det må antages, at der er begået magtfordrejning, har han ikke tilstrækkeligt godtgjort sine anbringender herom (jf. Domstolens dom af 13.7.1989, sag 361/87, Caturla-Poch og de la Fuente mod Parlamentet, Sml. s. 2471, på s. 2489). Det følger heraf, at dette anbringende må forkastes.

- 121 Med hensyn til anbringendet om, at udvælgelseskomitéen har begået en »alvorlig fejl« ved valget af tekster til oversættelsesprøverne, bl.a. prøverne fra fransk og tysk, bemærkes, som Domstolen med rette har gjort gældende, at udvælgelseskomitéen for en udvælgelsesprøve har et vidt skøn med hensyn til indholdet af prøverne. Retten og Domstolen kan kun tilsidesætte udvælgelseskomitéens valg af prøver, såfremt dette går ud over den i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsatte ramme eller ikke er i overensstemmelse med formålet med prøven eller udvælgelsesprøven (Domstolens ovennævnte dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio, og af 24.3.1988, sag 228/86, Goossens). Tilsvarende gælder det, at Retten ikke kan sætte sin vurdering i stedet for udvælgelseskomitéens for så vidt angår prøvernes sværhedsgrad (jf. Domstolens dom af 1.10.1981, sag 268/80, Guglielmi mod Parlamentet, Sml. s. 2295, på s. 2303).
- 122 Det bemærkes, at meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsatte antallet af obligatoriske skriftlige prøver. Meddelelsen præciserede endvidere, at prøverne ville bestå i oversættelse af »juridiske tekster«. Med hensyn til den franske prøves påståede karakter af hasard konstaterer Retten, at den omhandlede tekst, selv om den vedrørte et meget specifikt emne, som tilsyneladende ikke havde sammenhæng med fællesskabsretten, var det dog ikke desto mindre en juridisk tekst, som en juridisk sprogrevisors faglige kvalifikationer kunne vurderes på grundlag af. Valget af denne tekst var derfor ikke uforeneligt med ordlyden af og formålet med meddelelsen om udvælgelsesprøve CJ 32/88. Heraf følger, at udvælgelseskomitéen ved at træffe dette valg ikke overskred grænserne for sit skøn og ikke anvendte sit skøn på en åbenbart fejlagtig måde.
- 123 Med hensyn til det af sagsøgeren fremførte om, at den tekst, som var valgt til oversættelsen fra tysk, skulle have favoriseret de ansøgere, som havde valgt dette sprog, bemærkes, at ligebehandlingsprincippet faktisk har en meget stor betydning ved afholdelsen af udvælgelsesprøver (jf. Domstolens ovennævnte dom af 14.7.1983, sag 144/82, Detti), og at udvælgelseskomitéen, som har et vidt skøn på området, skal påse, at prøverne har nogenlunde samme sværhedsgrad for alle ansøgere (jf. Domstolens ovennævnte dom af 24.3.1988, sag 228/86, Goossens).
- 124 Sagsøgeren har dog ikke fremført noget konkret til støtte for, at udvælgelseskomitéen har overskredet grænserne for dette skøn. I den forbindelse understreges det, at man, for at efterprøve om ligebehandlingsprincippet er blevet overholdt i denne

sag, ikke kan sammenligne teksten i den franske prøve, som var obligatorisk for alle ansøgere, med teksten i den tyske prøve, som kun en del af ansøgerne har deltaget i. Kun hvis der var et misforhold mellem de prøver, ved hvilke ansøgerne kunne vælge sprog, kunne sagsøgeren være stillet ringere end ansøgere med andre sprogekombinationer end hans.

125 Med hensyn til teksterne til prøverne i andre sprog end fransk (engelsk, portugisisk og italiensk), som sagsøgeren deltog i, har han under den skriftlige forhandling kun gjort gældende, at de ikke vedrørte fællesskabsretten, hvilket teksten til den tyske prøve gjorde, og at prøverne i deres helhed var uegnede som grundlag for at vælge de bedste revisorer. Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremført noget konkret med hensyn til de prøver, han selv deltog i. Følgelig har sagsøgeren, skønt han kendte prøvernes indhold og sværhedsgrad, ikke understøttet sin påstand om, at de tekster, ansøgerne fik forelagt ved prøverne, ikke svarede til udvælgelsesprøvens mål. Med hensyn til den tyske prøve har sagsøgeren blot anført, at den ikke frembød større sproglige vanskeligheder. Dette gør det heller ikke muligt at fastslå, at udvælgelseskomitéen har overskredet grænserne for sit skøn ved valget af den omhandlede tekst, eller at der var et misforhold mellem denne tekst og teksterne i prøverne i engelsk, portugisisk og italiensk. Selv om sagsøgeren i sin klage af 28. februar 1989 gjorde gældende, at den nederlandske tekst havde tilknytning til fællesskabsretten, fordi den vedrørte sociallovgivning, har han ikke hævdet, at udvælgelseskomitéen havde begået nogen form for fejl eller skabt ulige vilkår ved at vælge denne tekst. På denne baggrund har Retten anmodet den sagsøgte institution om at fremlægge sagsmappen for udvælgelsesprøven, men ikke ansøgenes prøver.

126 Under retsmødet gjorde sagsøgeren gældende, at sidstnævnte forhold var en rettergangsfejl. Han har dog ikke nærmere redegjort for sin påstand om, at der var et misforhold mellem de skriftlige prøvers indhold. Følgelig fandt Retten ikke, at det var fornødent at foranstalte bevisoptagelse med hensyn til de tekster, ansøgerne fik forelagt ved de forskellige prøver.

127 Heraf følger, at anbringendet om, at udvælgelseskomitéen har begået en åbenbar fejl ved udvælgelsen af tekster til prøverne, også må forkastes.

dd) Afgørelsens begrundelse

- 128 Sagsøgeren, som i sin klage af 28. februar 1989 havde kritiseret, at afslaget på at opføre ham på egnedhedslisten ikke var begrundet, har ikke formelt rejst dette anbringende under den skriftlige forhandling. I forbindelse med anbringendet om magtfordrejning har han anfægtet gyldigheden af udvælgelseskomitéens afgørelse med henvisning til, at han ikke kendte de nøjagtige resultater, som han havde opnået ved de skriftlige og mundtlige prøver. Det bemærkes, at Retten under disse omstændigheder ex officio skal undersøge, om pligten til at begrunde afslaget på at opføre sagsøgeren på egnedhedslisten er opfyldt (jf. Domstolens dom af 4.2.1959, sag 18/57, Nold mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964 s. 131, og af 1.7.1986, sag 185/85, Usinor mod Kommissionen, Sml. s. 2079, på s. 2098, samt Rettens tidligere nævnte dom af 20.9.1990, sag T-37/89, Hanning).
- 129 Under den mundtlige forhandling anførte sagsøgeren som svar på et spørgsmål fra Retten herom, at han anser den anfægtede afgørelses begrundelse, således som den fremgik af notatet af 2. februar 1989, for utilstrækkelig. Den sagsøgte institution har hertil anført, at begrundelsespligten i forbindelse med en udvælgelsesprøve først og fremmest vedrører afslag på at deltage i udvælgelsesprøven. Den har tilføjet, at sagsøgeren havde kunnet anmode om yderligere oplysninger, såfremt han havde anset den anfægtede afgørelses begrundelse for utilstrækkelig.
- 130 Med hensyn til pligten til over for en ikke bestået ansøger at begrunde afgørelsen om ikke at opføre ham på en egnedhedsliste, der udarbejdes på grundlag af en udvælgelsesprøve, bemærkes, at pligten ikke er uforenelig med, at udvælgelseskomitéens arbejde i henhold til artikel 6 i vedtægtens bilag III er fortroligt. Tavshedspligten er til hinder for, dels at der videregives oplysninger om de enkelte komitémedlemmers stillingtagen, dels at der afsløres forhold, der angår en vurdering af de enkelte ansøgere eller disse indbyrdes (jf. Domstolens dom af 28.2.1980, sag 89/79, Bonu mod Rådet, Sml. s. 553, på s. 563). Overholdelsen af tavshedspligten er derimod ikke til hinder for, at hver ansøger bliver underrettet om det antal point, han har opnået ved bedømmelsen af hans kvalifikationsbeviser eller som resultat af hans deltagelse i prøverne (jf. Domstolens ovennævnte dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio, s. 1439, og af 14.7.1983, sag 144/82, Detti, Sml. s. 2421, på s. 2436). Heraf følger, at den blotte almindelige oplysning om resultaterne af prøverne i det notat, hvorved sagsøgeren fik underretning om udvælgelseskomitéens afgørelse, ikke var en tilstrækkelig begrundelse. Domstolens præsidents skrivelse af 18. august 1989 til sagsøgeren indeholdt heller ikke oplysning om resultaterne i tal.

- 131 Det bemærkes imidlertid, at sagsøgeren under den mundtlige forhandling blev underrettet om de resultater, han opnåede ved de forskellige prøver. Følgelig kunne sagsøgeren forvisse sig om, at de point, han havde opnået ved de skriftlige prøver, var tilstrækkelige for at få adgang til den mundtlige prøve, men at antallet af point, han havde opnået ved alle prøverne tilsammen, ikke svarede til det antal point, der i henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven krævedes for at blive opført på egnethedslisten. Den kritik, han har fremført på dette punkt, må derfor afvises. Sagsøgeren har desuden haft lejlighed til under den mundtlige forhandling at fremsætte sine bemærkninger til udvælgelseskomitéens bedømmelse af hans deltagelse i prøverne og uddybe sine anbringender herom.
- 132 Imidlertid har hverken gennemgangen af udvælgelsesprøvens resultater i tal, således som de er blevet meddelt Retten, eller sagsøgerens indlæg under den mundtlige forhandling frembragt noget nyt, som kan rejse tvivl med hensyn til lovligheden af den af udvælgelseskomitéen fulgte procedure eller af de resultater, proceduren gav. Tilsvarende har meddelelsen af resultaterne i tal gjort det muligt for Retten at kontrollere, at egnethedslisten, som blev oprettet på grundlag af udvælgelsesprøven, er forskriftsmæssig, i det omfang det er foreneligt med det vide skøn, som enhver udvælgelseskomité har ved sine værdidomme.
- 133 Da sagsøgerens anbringender om den anfægtede afgørelses materielle ulovlighed ikke kan tages til følge, må det fastslås, at en annullation af denne afgørelse som følge af manglende begrundelse kun kunne føre til, at der træffes en ny afgørelse, der har samme indhold som den annullerede afgørelse, men som en supplerende begrundelse angiver de af sagsøgeren opnåede resultater i tal. I dette tilfælde har udvælgelseskomitéen intet skøn og den sagsøgte institution måtte blot på ny underrette om det ved prøverne opnåede antal point. I et sådant tilfælde har en sagsøger ikke retlig interesse i annullation af en afgørelse på grund af en formel mangel (jf. Domstolens dom af 20.5.1987, sag 432/85, Souna mod Kommissionen, Sml. s. 2229, på s. 2248, og af 6.7.1983, sag 117/81, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2191, på s. 2207). Herefter kan den utilstrækkelige begrundelse af den anfægtede afgørelse ikke længere betegnes som en væsentlig formel mangel, der i sig selv giver grundlag for at annullere denne afgørelse (jf. Domstolens ovennævnte dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio).
- 134 Følgelig kan påstanden om annullation af udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren på egnethedslisten for udvælgelsesprøve CJ 32/88 ikke tages til følge.

3. Påstanden om annullation af udnævnelserne på grundlag af udvælgelsesprøve CJ 32/88

- 135 Den sagsøgte institution har gjort gældende, at denne påstand ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi sagsøgeren ikke har en retlig interesse i at påstå annullation af andet end den afgørelse, udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøven har truffet for hans vedkommende. Sagsøgeren er af den opfattelse, at udnævnelserne på grundlag af den anfægtede udvælgelsesprøve i lighed med de øvrige retsakter, som er udstedt på grundlag heraf, bør annulleres på grund af udvælgelsesprøvens nullitet.
- 136 Da de anbringender, hvormed sagsøgeren har anfægtet operationerne i forbindelse med udvælgelsesprøve CJ 32/88, må forkastes, har sagsøgeren ingen retlig interesse i at kræve tidligere retsakter, og navnlig de udnævnelser, der er foretaget på grundlag af den omhandlede udvælgelsesprøve, annulleret (jf. Domstolens dom af 13.7.1989, sag 108/88, Jaenicke-Cendoya mod Kommissionen, Sml. s. 2711, på s. 2741 f.). Heraf følger, at denne påstand må afvises.

D — Erstatningspåstandene

- 137 Ved sin tredje, femte og sjette påstand har sagsøgeren fremsat fire krav om erstatning af det tab, han mener at have lidt. Han har nedlagt påstand om, for det første, at den sagsøgte institution tilpligtes at anerkende, at den uden føje henviste ham til at deltage i udvælgelsesprøve CJ 32/88, for det andet, at den tilpligtes at udnævne ham til juridisk sprogrevisor med tilbagevirkende kraft, for det tredje, at den tilpligtes at betale det forskelsbeløb i løn, som han er blevet forholdt fra det tidspunkt, da han ikke længere gjorde midlertidig tjeneste som juridisk sprogrevisor, og indtil han formeligt udnævnes til revisor, og endelig, at den tilpligtes at betale én ECU som symbolsk erstatning for den sagsøgeren påførte tort.

1. Påstanden om »at ansættelsesmyndigheden tilpligtes at anerkende, at den uden føje henviste sagsøgeren til at deltage i udvælgelsesprøve« CJ 32/88

a) Formaliteten

- 138 Domstolen har gjort gældende, at denne påstand bør afvises. Ifølge Domstolen kan påstanden kun forstås således, at afgørelsen om at afholde den omhandlede udvælgelsesprøve anfægtes, hvilket sagsøgeren ikke gjorde rettidigt.

- 139 Sagsøgeren har anført, at den tredje påstand, som indeholder dette krav samt kravet om at blive udnævnt til juridisk sprogrevisor, er den måde, hvorpå han lettest kan få erstattet det tab, han har lidt, og at den først og fremmest bygger på administrationens stiltiende afslag på hans ansøgning om den stilling, som blev opstået ledig ved meddelelse CJ 41/88. Han er af den opfattelse, at han rettidigt har anfægtet dette stiltiende afslag. Ifølge sagsøgeren vedrører hans krav om, at ansættelsesmyndigheden anerkender den fejl, den begik ved ikke at give ham noget andet valg end at deltage i udvælgelsesprøven, ikke afholdelsen af udvælgelsesprøven, men ansættelsesmyndighedens fortolkning af vedtægtens artikel 45 og »dens stædige afvisning af, at en udvælgelsesprøve til en LA3-stilling, som udtrykkeligt omfatter det for en LA5-stilling karakteristiske, er tilstrækkelig til at godtgøre, at en tjenestemand har kvalifikationer, der gør ham 'forfremmelsesværdig'». Han har gjort gældende, at såfremt man gav ansættelsesmyndigheden medhold på dette punkt, ville man give formelle betragninger forrang frem for det reelle i sagen.
- 140 Indledningsvis må det undersøges, om sagsøgeren ikke reelt har nedlagt påstand om, at Retten generelt tager stilling til gyldigheden af meddelelsen om udvælgelsesprøve CJ 32/88. Sådanne påstande til støtte for et annulationssøgsmål kan ifølge Domstolens praksis ikke admitteres (jf. Domstolens dom af 10.12.1969, sag 12/69, Wonnerth mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 167, og den tidligere nævnte dom af 13.7.1989, Jaenicke-Cendoya, Sml. s. 2737).
- 141 Retten finder imidlertid, at sagsøgeren med denne påstand i det væsentlige ønsker at opnå, at Retten fastslår, at den sagsøgte institution har begået en tjenstlig fejl ved at henvise ham til at deltage i den anfægtede udvælgelsesprøve i stedet for at forfremme ham. En sådan påstand kan fremsættes under en erstatningssag (jf. Domstolens dom af 12.7.1973, forenede sager 10/72 og 47/72, Di Pillo mod Kommissionen, Sml. s. 763, jf. s. 765 og s. 772, og af 8.7.1965, sag 68/63, Luh-leich mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 103).
- 142 Det bemærkes, at det forhold, at sagsøgeren selv havde indgivet sin ansøgning til den anfægtede udvælgelsesprøve, ikke nødvendigvis medfører, at påstanden ikke kan admitteres. I forbindelse med et lignende annulationssøgsmål har Domstolen anerkendt, at en afgørelse, som sagsøgeren selv havde anmodet om, var en akt, som indeholdt et klagepunkt, under henvisning til, at en ulovlig afgørelse altid skal kunne gøres til genstand for et søgsmål (jf. Domstolens dom af 2.7.1969, sag 20/68, Pasetti-Bombardella mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 63). På tilsvarende måde bør en tjenstlig fejl, der er opstået som følge af en tjenstemands anmodning, altid kunne give anledning til en erstatningssag.

- 143 Da sagen hidrører fra det ansættelsesforhold, som knytter sagsøgeren til den sagsøgte institution, skal det herefter bedømmes, om bestemmelserne i vedtægtens artikel 90 og 91 er overholdt (jf. Domstolens dom af 22.10.1975, sag 9/75, Meyer-Burckhardt mod Kommissionen, Sml. s. 1171, på s. 1181, og af 7.10.1987, sag 401/85, Schina mod Kommissionen, Sml. s. 3911, på s. 3929). Herom bemærkes, at den adfærd fra institutionen, som sagsøgeren påstår forkastet, dels består i afgørelserne om afholdelse af udvælgelsesprøve CJ 32/88 og om at give sagsøgeren adgang til denne, dels i det stiltiende afslag på at forfremme ham til en stilling som juridisk sprogrevisor, uden at han havde bestået udvælgelsesprøven. I forhold til disse tre elementer må det derfor undersøges, om der er gennemført en vedtægtsmæssig administrativ procedure.
- 144 I den forbindelse henvises til, at sagsøgeren ikke anfægtede afgørelsen om at afholde den omhandlede udvælgelsesprøve inden for fristerne (jf. ovenfor præmis 86-89). Følgelig kan han ikke under en erstatningssag gøre gældende, at denne afgørelse skulle være ulovlig (jf. ovennævnte dom 7.10.1987, sag 401/85, Schina). Derimod fremgår det af de af den sagsøgte institution fremlagte dokumenter, at sagsøgeren blev underrettet om sin adgang til udvælgelsesprøven ved administrationens notat af 9. december 1988. Da sagsøgeren i sin klage af 28. februar 1989 havde medtaget kravet om, at »det bedes anerkendt... at det var uden føje at henviser mig til at deltage i udvælgelsesprøven...«, konstaterer Retten, at han har anfægtet, at han fik adgang til udvælgelsesprøven, inden for vedtægtens frist. Endelig havde sagsøgeren indgivet en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, med henblik på, at han blev udnævnt til en stilling som juridisk sprogrevisor, og han havde rettidigt anfægtet det stiltiende afslag på denne ansøgning med en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Nærværende påstand kan derfor admitteres, for så vidt som der derved er nedlagt påstand om, at det fastslås, at det var en tjenstlig fejl at give sagsøgeren adgang til den omtvistede udvælgelsesprøve i stedet for i overensstemmelse med hans ansøgning at forfremme ham til en stilling som juridisk sprogrevisor.

b) *Realiteten*

- 145 Vedrørende spørgsmålet, om der foreligger en tjenstlig fejl, som kan tilskrives institutionen, bemærkes indledningsvis, at artikel 4 i vedtægtens bilag III pålægger ansættelsesmyndigheden at fremsende listen over de ansøgere, der opfylder de betingelser, der er fastsat i vedtægtens artikel 28, litra a), b) og c), for at blive udnævnt til tjenstemænd, til formanden for udvælgelseskomitéen. Bestemmelsen tildeler ikke ansættelsesmyndigheden beføjelse til efter et skøn at udelukke personer, som opfylder de opstillede betingelser, fra denne liste. Artikel 4 i vedtægtens bilag III tillægger altså ansættelsesmyndigheden en bunden kompetence, hvorfor det ikke kan udgøre en tjenstlig fejl, at den har handlet i overensstemmelse med bestemmelsen.

- 146 Vedrørende udvælgelseskomitéens afgørelse om at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesprøven bemærkes, at udvælgelseskomitéen er forpligtet til på ansøgerlisten at opføre alle de ansøgere, der opfylder de betingelser, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Sagsøgeren, som selv er overbevist om, at hans kvalifikationsbeviser opfyldte de konkret fastsatte betingelser, har ikke godtgjort, at udvælgelseskomitéen begik en fejl ved vurderingen af disse. Tværtimod må det konstateres, at udvælgelseskomitéen var forpligtet til at opføre ham på listen over ansøgere, som havde fået adgang til prøverne. Denne afgørelse kan derfor ikke udgøre en tjenstlig fejl.
- 147 Hvad endelig angår det stiltiende afslag på at forfremme sagsøgeren til en stilling som juridisk sprogrevisor, uden at han skulle bestå den anfægtede udvælgelsesprøve, skal der blot henvises til, at sagsøgeren ikke opfyldte de i vedtægten opstillede betingelser for at besætte en sådan stilling uden at bestå en udvælgelsesprøve.
- 148 Følgelig kan påstanden om, at det fastslås, at der foreligger en tjenstlig fejl, som kan tilskrives den sagsøgte institution på grund af, at den henviste ham til at deltage i udvælgelsesprøve CJ 32/88 i stedet for at forfremme ham, ikke tages til følge.

2. Påstanden om at udnævne sagsøgeren til juridisk sprogrevisor med tilbagevirkende gyldighed fra 1. september 1988

- 149 Den sagsøgte institution er af den opfattelse, at denne påstand ikke kan admitteres. Den har påberåbt sig EØF-Traktatens artikel 176, hvori det hedder, at den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Ifølge sagsøgte fremgår det af denne artikel og af Domstolens dom af 8. juli 1965 (sag 110/63, Williams mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 107), at Retten efter at have annulleret et afslag på at udnævne en tjenestemand hverken kan træffe bestemmelse om hans udnævnelse eller pålægge, at sagsøgeren udnævnes efter den fremgangsmåde, der finder anvendelse.
- 150 Det bemærkes, at Retten og Domstolen ikke uden at gribe ind i den administrative myndigheds beføjelser kan påbyde en fællesskabsinstitution at træffe foranstaltninger. Dette princip indebærer ikke alene, at påstande under et annullationssøgsmål om, at det pålægges institutionen at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af en dom, hvorved en afgørelse er annulleret (jf. Domstolens dom af

9.6.1983, sag 225/82, Verzyck mod Kommissionen, Sml. s. 1991, på s. 2005 f.), ikke kan admitteres, men det finder som udgangspunkt også anvendelse på et søgsmål med fuld prøvelsesret, som det i vedtægtens artikel 91, stk. 1, andet punktum, omhandlede (jf. Domstolens dom af 1.7.1964, sag 26/63, Pistoij mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 499). Heraf følger, at sagsøgeren under en erstatningssag ikke kan nedlægge påstand om, at den sagsøgte institution tilpligtes at træffe bestemte foranstaltninger for at erstatte det påståede tab. Denne påstand må derfor afvises.

3. Påstanden om betaling af lønforskellen

a) Formaliteten

- 151 Formalitetsspørgsmålet i forbindelse med denne påstand, som støttes på sagsøgerens ansættelsesforhold, skal afgøres på grundlag af vedtægtens artikel 90 og 91. Sagsøgeren har imidlertid ikke i sine to administrative klager anmodet om erstatning i penge af et tab, han hævder at have lidt. Han har derimod i sin klage af 17. marts 1989 anmodet ansættelsesmyndigheden om at udnævne ham til juridisk sprogrevisor »i lighed med« de tre ansøgere, som bestod udvælgelsesprøve CJ 32/88. Imidlertid indebærer kravet om at blive udnævnt med tilbagevirkende gyldighed fra den samme dato som de beståede ansøgere indirekte et krav om betaling af lønforskellen for den omhandlede periode. Følgelig vedrørte den administrative procedure også denne af sagsøgerens påstande (jf. Domstolens dom af 14.2.1989, sag 346/87, Bossi mod Kommissionen, Sml. s. 303, på s. 334). Det følger heraf, at denne påstand kan admitteres.

b) Realiteten

- 152 For at afgøre, om denne erstatningspåstand kan tages til følge, må det undersøges, om sagsøgeren har godtgjort, at den sagsøgte institution er skyld i en tjenstlig fejl begået i forhold til ham, som har påført ham det tab, som han påstår erstattet.
- 153 Det fremgår af det anførte vedrørende påstanden om annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning om den stilling, som blev opslået ved meddelelse om ledig stilling CJ 41/88, at der i forbindelse med denne afgørelse ikke foreligger en tjenstlig fejl, da sagsøgeren ikke opfyldte de betingelser, som er opstillet i vedtægten for at blive forfremmet.

- 154 Sagsøgeren har gjort gældende, at den sagsøgte institution foretog en udvælgelse af midlertidige juridiske sprogrevisorer i stedet for at afholde en udvælgelsesprøve med henblik på udnævnelse af fastansatte revisorer, og at den ventede for længe med at afholde udvælgelsesprøve CJ 32/88. Med hensyn til dette forhold er det allerede fastslået (jf. ovenfor præmis 66), at ansættelsesmyndighedens adfærd var i overensstemmelse med vedtægtens bestemmelser og princippet om god forvaltningsskik. Den kan derfor ikke anses for en tjenstlig fejl.
- 155 Det bemærkes endvidere, at den sagsøgte institution opretholdt den midlertidige situation ud over den i vedtægtens artikel 7 hjemlede periode. Det må dog konstateres, at denne forlængelse ikke har ført til et tab for sagsøgeren, som tværtimod har haft fordel deraf. Selv om sagsøgeren ifølge vedtægtens artikel 7 faktisk tidligere burde have ophørt med at modtage den godtægelse, som han fik, fremgår det dog af det tidligere anførte (jf. præmis 61), at denne bestemmelse i hvert fald ikke gav ham ret til at blive udnævnt til en stilling som juridisk sprogrevisor og til at modtage den hertil hørende løn.
- 156 Med hensyn til det forhold, at ansættelsesmyndigheden valgte at afholde udvælgelsesprøve CJ 32/88 i stedet for at afvente, at sagsøgeren kunne forfremmes, bemærkes, at sagsøgeren ikke anfægtede afgørelsen om afholdelse af udvælgelsesprøven inden for fristerne. Herefter bemærkes, at en tjenestemand, som ikke i rette tid har anfægtet en afgørelse, som ansættelsesmyndigheden har truffet, ikke kan påberåbe sig en påstået ulovlighed ved denne afgørelse i forbindelse med et erstatningssøgs-mål (jf. Domstolens dom af 19.11.1981, sag 106/80, Fournier mod Kommissionen, Sml. s. 2759, på s. 2771).
- 157 Det fremgår endelig af det, som er anført vedrørende påstanden om annullation af afgørelsen om ikke at opføre sagsøgeren på egnethedslisten for udvælgelsesprøve CJ 32/88, at Retten ikke har konstateret en fejl, som kan udgøre en tjenstlig fejl i forbindelse med gennemførelsen af den omhandlede udvælgelsesprøve indtil det tidspunkt, da denne afgørelse blev truffet. Derimod kan den utilstrækkelige underretning om afgørelsens grunde udgøre en tjenstlig fejl. Selv om dette forhold medførte, at sagsøgeren anfægtede en afgørelse, hvis begrundelse han kun kendte ufuldstændigt, var forholdet dog ikke årsagen til sagsøgerens lønnedgang.

- 158 Følgelig kan påstanden om betaling af et beløb svarende til forskellen mellem den løn, han modtog, og den løn, han ville have modtaget som juridisk sprogrevisor, ikke tages til følge.

4. Påstanden om betaling af én ECU som symbolsk erstatning for tort

- 159 Sagsøgeren har gjort gældende, at han er blevet påført en væsentlig tort ved den behandling, Domstolens forskellige administrative instanser udsatte ham for »fra det tidspunkt, hvor man begyndte at se bort fra hans rettigheder«. Han følte sig ført bag lyset og krænket, samtidig med at hans faglige omdømme blev berørt ved en række handlinger og undladelser, som begyndte med, for det første, at hans ansøgninger om de stillinger, som var opslået ved meddelelser om ledige stillinger CJ 66/87 og CJ 41/88, ikke blev besvaret, og som for det andet fortsatte med afholdelsen af udvælgelsesprøve CJ 32/88 på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, der var behæftet med de mangler, som han har redegjort for i sine forskellige anbringender, og for det tredje ved, at han blev udelukket fra egnethedslisten, som blev oprettet efter afslutningen af, hvad han anser for en parodi på en udvælgelsesprøve — og i modstrid med en række foranstaltninger truffet på forskellige niveauer i institutionen — og for det fjerde ved, at han blev frataget arbejdet som midlertidig revisor. Han har tilføjet, at ansættelsesmyndighedens svar på hans klage kun vedrørte sagens formelle aspekter. Den indrømmede, at den »forstod« sagsøgerens skuffelse, hvilket han anser for topmålet af ironi og helt utilstrækkeligt efter så mange forsømmelser.

a) *Formaliteten*

- 160 Det skal først undersøges, om det her krav har været genstand for en administrativ procedure i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90 og 91. Selv om sagsøgeren i sine to klager ikke har forlangt én ECU som symbolsk erstatning for hans tort, har påstanden herom dog en nær sammenhæng med påstandene om annullation af afslaget på hans ansøgning om den stilling, som blev opslået ved meddelelse om ledig stilling CJ 41/88, og af afgørelsen om ikke at opføre ham på egnethedslisten oprettet på grundlag af udvælgelsesprøve CJ 32/88, og for så vidt angår disse påstande fandt en vedtægtsmæssig administrativ procedure sted. Påstanden kan derfor admitteres.

b) *Realiteten*

- 161 Da sagsøgeren ikke har anfægtet afslaget på hans ansøgning om en stilling, som blev opslået ledig ved meddelelse CJ 66/87, kan han som allerede anført ikke påberåbe sig en ulovlighed ved denne afgørelse i forbindelse med den her omhandlede erstatningspåstand (jf. præmis 156 ovenfor).
- 162 Vedrørende det forhold, at han ikke fik svar på sin ansøgning om den stilling, som var omhandlet i meddelelse om ledig stilling CJ 41/88, skal det bemærkes, at vedtægtens artikel 90, stk. 1, hjemler ansættelsesmyndigheden mulighed for stiltiende at afvise en ansøgning og forpligter derfor ikke denne til udtrykkeligt at besvare ansøgninger, som den modtager fra tjenestemændene. Følgelig kan ansættelsesmyndighedens tavshed med hensyn til sagsøgerens ansøgning ikke udgøre en tjenstlig fejl.
- 163 Det fremgår desuden af det anførte vedrørende påstanden om annullation af afgørelsen om ikke at opføre sagsøgeren på egnethedslisten for udvælgelsesprøve CJ 32/88, at der gælder det samme for så vidt angår hans udelukkelse fra nævnte liste. Vedrørende den tjenstlige fejl, som den utilstrækkelige underretning af sagsøgeren om denne afgørelses begrundelse kan udgøre, har sagsøgeren ikke gjort gældende, at dette var en medvirkende årsag til den hævdede tort. Det tilføjes, at under alle omstændigheder har dette ikke påvirket sagsøgerens faglige omdømme. At situationen som midlertidig revisor blev bragt til ophør, kan i forhold til sagsøgeren ikke betragtes som en tjenstlig fejl, da fristen for, hvor lang tid denne situation kunne opretholdes, var udløbet i henhold til vedtægtens artikel 7, stk. 2. Endelig indeholder ansættelsesmyndighedens svar på sagsøgerens klage intet, som kunne påføre ham tort, hvorfor det findes korrekt.
- 164 Følgelig kan påstanden om erstatning for sagsøgerens påståede tort ikke tages til følge.
- 165 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at sagsøgte bør frifindes.

E — Sagens omkostninger

166 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Ifølge samme reglements artikel 70 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. I henhold til det omhandlede reglements artikel 69, stk. 3, første afsnit, kan Retten endvidere fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvor der foreligger ganske særlige grunde. I den forbindelse bør det tages i betragtning, at den sagsøgte institution gav utilstrækkelig underretning om begrundelsen for afgørelsen om at udelukke sagsøgeren fra egnethedslisten for udvælgelsesprøve CJ 32/88. Såfremt sagsøgeren havde kendt det antal point, han havde opnået ved prøverne, havde han haft et vigtigt element ved vurderingen af, om den afgørelse, som han har anfægtet, var forskriftsmæssig, hvilket måske havde medført, at han for en dels vedkommende ikke ville have indbragt sagen for Retten. Da denne adfærd bidrog til sagens opståen, bør den sagsøgte institution ud over sine egne omkostninger betale en fjerdedel af sagsøgerens. Sagsøgeren betaler selv tre fjerdedele af sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Domstolen betaler sine egne omkostninger og en fjerdedel af sagsøgerens, mens denne selv betaler tre fjerdedele af sine egne omkostninger.

Briët

Kirschner

Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. juni 1991.

H. Jung

Justitssekretær

C. P. Briët

Afdelingsformand